Proletari din toate țările, uniți-vă!

GAZETA ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Anul XXI-Nr. 1020

EDITATĂ DE MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI ȘI COMITETUL UNIUNII SINDICATELOR DIN ÎNVĂȚĂMÎNT ȘI CULTURA

Vineri 5 noiembrie 1969
4 pagini 25 bani

■ O incercare de a perfecționa modalitățile de verificare și notare a cunoștințelor – pag. 2

■ Îndrumări referitoare la folosirea și păstrarea materialului didactic – pag. 2

ANCHETA NOASTRĂ

Lumini și umbre în fondul de cultură generală al elevilor

„Școală de cultură generală", „liceu de cultură generală", „pregătire de cultură generală" — iată cîteva dintre expresiile cele mai frecvente din terminologia învățămîntului nostru.

Multă vreme, sensul noțiunii de „cultură generală", accepțiunea pe care urma s-o îmbrace această noțiune în învățămînt a constituit obiectul unor largi dezbateri. Pe baza lor, conținutul învățămîntului de cultură generală a fost concretizat în planuri, programe și manuale școlare, în acel întreg bagaj de cunoștințe cu care școala se știe datoare să-i înzestreze pe elevii săi. Dar planurile, programele, manualele nu dau și nu pot da decît bazele, elementele de susținere, jaloanele. Dincolo de ele se află cîmpul extrem de vast al fenomenului cultural care nu se „învață" în școală, dar pentru receptarea căruia școala, profesorul, trebuie să-i pregătească pe tineri.

Reușește școala, reușesc profesorii să-și îndeplinească această primordială datorie?

Pentru a ne edifica asupra acestei probleme am adresat unui eșantion de aproape 300 de elevi ai clasei a XII-a, din secțiile „reală" și „umanistă" un set de întrebări care priveau chestiuni de cultură dintre cele mai diverse. Unele dintre ele — cele mai multe — i-au solicitat să răspundă la problemele aflate dincolo de preocupările la care obligă programele școlare dar care, firesc, este de așteptat să fie familiare oricărui intelectual al zilelor noastre — de exemplu, în legătură cu creația unor mari personalități ale zilelor noastre, cu pictura și muzica modernă, cu cinematografia contemporană și reprezentanții ei etc. Alții se referau la probleme pe care programele școlare, chiar dacă nu le ignorează, le ating totuși: probleme actuale ale literaturii, problemele științelor interdisciplinare ș.a.m.d.

Statistica răspunsurilor primite a pus în evidență unele informații. Din cei circa 300 de elevi anchetați, mai mulți de jumătate au reușit să răspundă corect la toate întrebările. Un lot apreciabil se caracterizează nu numai prin răspunsuri corecte, dar și prin formulări de ținută, cu precizări și detalii care depășesc cadrul strict al întrebărilor, dovedind, pe lîngă informare, interes susținut, uneori pasiune față de chestiunile atacate. Dar există și o altă categorie de elevi, ale căror răspunsuri sînt eronate sau incomplete sau care, pur și simplu, răspund „nu știu", „n-am auzit", „nu cunosc".

Preocupați mai puțin de latul „celor buni" și al „excepțiilor", am supus spre analiză unor specialiști — pedagogi și oameni de cultură — indeosebi răspunsurile celei de-a doua categorii de elevi, solicitîndu-i să se pronunțe asupra cauzelor care generează aceste carențe ale formării tineretului în școala de cultură generală, precum și asupra eventualelor prin care ele ar putea fi lichidate. Opiniile lor fac conținutul comentariilor de față.

NADIA NICOLESCU:

„Școala — cadru pentru structurarea multilaterală a personalității elevului"

Cultura generală a elevilor noștri poate fi desigur apreciată după mulți parametri. Noțiunea însăși este, de altfel, nu ușor de definit. Cu atît mai mult sondarea nivelului de cultură generală, care se poate realiza în atît de multe feluri și cu atît de numeroase mijloace. În orice caz, pentru a obține rezultate cît mai fidele, trebuie neapărat coroborate mai multe metode și aplicate pe loturi cu reprezentativitate și mărime statistic determinate.

Totuși, fără pretenții de exactitate și precizie științifică, un chestionar cuprinzător ca cel folosit de „Gazeta învățămîntului" poate fi semnificativ pentru ceea ce elevii noștri din ultimele clase ar trebui să știe, dacă nu nemijlocit de la profesori, prin intermediul disciplinelor existente în liceu, cel puțin din parcurgerea presei cotidiene și periodice, din lectura lor particulară în genere, din contactul — bănuit a fi de cele mai multe ori excesiv — cu televiziunea, cu cinematograful, cu radioul. După părerea mea, chestionarul are meritul de a fi grupat un număr de întrebări vizînd răspunsuri simple, am zice elementare chiar, dar strîns legate de ceea ce știința și cultura actuală vehiculează cu mai multă intensitate și frecvență. Ele sînt menite să constate dacă elevii sînt în măsură să facă o elementară ierarhie de valori, dacă gustul și preferințele lor — desigur încă în formare — operează sau nu în materie de artă și cultură, dacă sînt sau nu ancorați în prezent, cu toate dimensiunile sale.

Din păcate, nu numai pe alocuri, cam așa se întîmplă: vorbim mereu de scopul preponderent formativ al învățămîntului modern, dar continuăm să apreciem elevii prin examene de cunoștințe. Le predăm la fiecare disciplină și le cerem să-și însușească volumul de cunoștințe cerut de programe și adeseori se întîmplă ca și cei mai buni dintre ei la aceasta să rămînă. În cel mai fericit caz — pentru că, de regulă, nu pot ține piept nici avalanșei de date, noțiuni și idei prevăzute în programe. Dar să nu anticipăm rezultatele anchetei.

Orice s-ar spune, credem cu intensitate în prospețimea inteligenței și afinității elevilor pentru cultură, pentru știință. Știm că mulți dintre ei fac admirabil față diverselor discipline, că-și asimilează multe și trainice cunoștințe.

Există însă un barem de cunoștințe pe care nu-l implicăm în examene, nu-l calculăm în note, dar care este tot atît de necesar pentru structurarea intelectuală, estetică, pentru formarea multilaterală a individului. Din răspunsurile date de elevi la ancheta „Gazetei învățămîntului" se conturează, în acest sens, cîteva aspecte destul de revelatoare.

Mai întîi o insuficientă informare dincolo de marginile a ceea ce se face în școală. Și aceasta, dintr-un motiv după părerea mea esențial, primordial: nu-i formăm pe copii în școală ca cititori, sau mai exact, nu avem o preocupare expresă în acest sens, în orice caz, cu mijloacele de pînă acum, nu reușim să-i formăm. Să nu ne speriem să privim adevărul în față: elevii citesc puțin. Ce altceva poate să însemne faptul că elevii de clasa a XII-a pușI să enumere periodicele pe care le cunosc (nu pe care le citesc cu regularitate !), abia de înșiră 3—4 corecte, că altii le confundă cu cotidienele sau citează reviste inexistente („Viața literară") și nu sînt în stare să reproducă titlurile cîtorva articole recent citite (pentru că, evident, nu le-au citit, nu din lipsă de memorie). Intră aici și un coeficient pe care nu-l putem imputa copiilor: personalitatea și modul în care reușesc să se facă apreciate revistele însești. În acest sens, este semnificativ că „Viața românească", deși atît de cunoscută în școală prin seria ei veche, nu este citată decît de un singur elev. În schimb, „Contemporanul" este cap de listă în mai toate răspunsurile, ceea ce este consonant cu prestigiul său.

Mulți elevi n-au auzit de Samuel Beckett, deși presa anunțase și comentase pe larg tocmai atunci atribuirea premiului Nobel acestui mare dramaturg englez stabilit în Franța. Mulți dintre cei anchetați nu știu ce este mass-media și foarte puțini ce este lingvistica matematică. Puțini elevi știu să enumere cîteva științe interdisciplinare, deși ele nu reprezintă numai o tendință de viitor. Tot de informare să țină oare faptul că ei citează greu autori cunoscuți ai unor piese pe care credem că cei mai mulți le-au și vizionat, dacă nu în sală, pe micul ecran? Nu Credem că ține mai mult de formarea lor culturală. Văd piese, poate chiar multe, dar nu rețin paternitatea lor. Aud de Horia Lovinescu și nu sînt în stare să-l diferențieze ca nume și personalitate artistică de Eugen Lovinescu. Dar pe amîndoi îi studiază în școală, pe marele critic monografic chiar, și totuși această eroare aberantă. De ce? Din gustul facil pentru intriga în sine, din incapacitatea de a percepe și gusta o operă în plenitudinea ei artistică, prin specificul ei estetic și implicit prin înțelegerea și recunoașterea personalității creatorului. Vina o au aci, pînă la evidență, profesorii care nu îi formează cum trebuie pe elevi. Știm cu toții că analizele literare făcute în școală nu sînt nici pe departe modele ale genului.

Cît privește gustul și ierarhia valorilor, aici domnește o confuzie greu de scuzat dacă nu am avea în vedere că, din păcate, lucrul acesta se întîmplă și în alte cercuri decît cele de elevi. Pictori oarecare sînt citați înaintea unor celebrități, muzicieni de geniu pălesc în fața unor oarecare nume de interpreți de muzică ușoară. Unii nu știu ce este aceea un concert.

Educația estetică primită de elevi în școală în special prin muzică și desen, rămîne uneori, de ce să nu spunem, formală, simplistă. Pentru argumentare citîm faptul că un răspuns bun privitor la muzică rămîne singular într-o masă de răspunsuri informe sau neconvingătoare („din muzica simfonică prefer anumite concerte"). Într-un alt răspuns, un adolescent, evident neavizat, declară ritos (dar fără acoperire) că nu-i plac pictorii români contemporani. Dar nici despre alții n-a auzit vorbindu-se.

În genere, răspunsurile date de unii elevi lasă impresia nu numai de lipsă de precizie — ceea ce este fără îndoială de înțeles la această vîrstă — ci și, mai ales, de lipsă de contur, de imaturitate de gîndire, de incapacitate de a se exprima elegant, sintetic, colorat. Așa de exemplu, prea puțini elevi au răspuns la întrebarea în legătură cu discuțiile care se poartă acum în jurul romanului. Personal am convingerea că este imposibil ca ei să nu fi luat cît de cît contact cu aceste discuții și că deci nu au onorat chestionarul nu atît din lipsă de informare, cît mai ales pentru că nu au reușit să sintetizeze, să extragă esențialul din aceste lungi și numeroase materiale. În sprijinul acestei concluzii vine și faptul că la alte două întrebări, care presupuneau un contact cu opera lui Eugen Ionescu și a marelui Brîncuși, elevii au dat în marea lor majoritate răspunsuri corecte, dar nu pentru că în această direcție achizițiile lor culturale ar fi mai bogate, cît mai a-

(Continuare în pag. a 3-a)

La cercul de muzică de la Palatul pionierilor din Capitală

UN DICȚIONAR DE PEDAGOGIE CONTEMPORANĂ

Ieri seară, la Librăria „Mihail Sadoveanu" din Capitală a fost prezentat „Dicționarul de pedagogie contemporană", apărut zilele trecute la Editura enciclopedică, sub redacția generală a prof. univ. dr. doc. Ștefan Bârsănescu, membru corespondent al Academiei. Cu această ocazie am adresat unora dintre autorii ei cea mai largă răsunătoare la această lucrare — profesorului universitar Stanciu Stoian, membru corespondent al Academiei — rugîndu-l să ne răspundă la cîteva întrebări. Prima dintre acestea a fost:

— Ce raționi au stat la baza elaborării dicționarului?

— În primul rînd explozia de informații și explozia școlară, adică puternica dezvoltare a învățămîntului de toate gradele. Ambele au făcut necesară dezvoltarea unei noi pedagogii, care creează probleme noi, teorii noi și termeni noi. Trăim astăzi epoca unei confruntări între pedagogia tradițională și noua pedagogie, în care pedagogia socialistă ocupă un loc important. De aceea dicționarul este chemat să precizeze terminologia pedagogică, să dea drept de existență unor termeni noi, să facă cunoscute categoriile de bază și categoriile moderne ale pedagogiei în general și ale pedagogiei socialiste în special.

— În ce măsură atribuiți acestui dicționar calitățile unui instrument de muncă practică?

— După cîte știm, el este cerut și așteptat. În ce măsură va răspunde așteptărilor, ne vor spune cititorii. Oricum, el reprezintă doar un început și va fi, credem, un punct de sprijin pentru dicționarul mai amplu proiectat de Institutul de științe pedagogice, la elaborarea căruia se lucrează în momentul de față. Pînă la apariția acestuia din urmă lucrarea noastră se vrea utilă pedagogilor, cercetătorilor și practicienilor, studenților, elevilor din liceele pedagogice, tuturor celor care se ocupă astăzi de problemele de educație.

O. B.

CULTUL PATRIEI

În Raportul prezentat la Congresul al X-lea al partidului de către tovarășul Nicolae Ceaușescu, secretarul general al P.C.R., se subliniază că în centrul întregii munci politico-ideologice „trebuie să stea și în viitor cultivarea devotamentului nestrămurit față de patrie și partid, față de cauza socialismului, a spiritului internaționalist de solidaritate cu popoarele țărilor socialiste, cu partidele comuniste și muncitorești, cu mișcările de eliberare națională, cu forțele revoluționare și progresiste de pretutindeni".

Pentru noi, cei care constituim marele detașament al celor 200 000 de dascăli din învățămîntul de toate gradele, aceste indicații au valoare de directivă. Ele au exercitat și vor continua să exercite o puternică influență mobilizatoare. Conștienți că nu poate exista satisfacție mai mare decît aceea de a asigura generații pregătite să-și pună în slujba patriei întreaga lor energie creatoare, noi am făcut din educarea tineretului în spiritul patriotismului socialist și al internaționalismului proletar un obiectiv major al activității educațional-formative. Nu este mai puțin adevărat însă că uneori educația patriotică este insuficient organizată și nu se desfășoară pe baza unor criterii științifice.

Experiența a demonstrat că dacă vrem să ridicăm iubirea de patrie la rangul de cult este necesar să ținem seama că avem de-a face cu un fenomen social-istoric complex, care nu constituie o abstracțiune, cum s-ar putea crede, ci un proces al cărui conținut se raportează la condițiile concrete de loc și de timp și este supus evoluției dialectice. Materializîndu-se în sentimentul pe cît de tulburător și înălțător, pe atît de activ al respectului, considerației și dragostei nemărginite față de țară, cultul patriei reprezintă o realitate socială care s-a plămădit de-a lungul istoriei noastre milenare și s-a statornicit pentru eternitate în conștiința de sine a poporului român. În același timp avem în vedere că dragostea de patrie este un sentiment pe care, în mod firesc, îl întîlnim la toate popoarele lumii.

Cea dintîi dintre coordonatele cultului patriei este iubirea cu sfințenie a pămîntului strămoșesc. Am învățat această iubire de la înaintași și o lăsăm moștenire celor care vor veni după noi. Cînd dacii își dădeau ultima suflare, încleștau în pumn, simbolic, pămînt din glia pe care au trăit și au trudit și pentru care au fost întotdeauna gata să se jertfească. Preluat de urmași acest obicei a luat forme noi, la fel de emoționante. Atunci cînd viața îi hărăzea să se afle un timp departe de vatra strămoșească românul ducea cu sine, ca pe cel mai de preț lucru, un pumn din pămîntul țării, iar cînd din depărtare putea trimite în patrie un mesaj, cea mai caldă rugăminte adresată purtătorului acestuia era de a săruta, pentru cel plecat, pămîntul românesc. Pentru acest pămînt s-au jertfit arcașii lui Basarab, Mircea cel Bătrîn, Ștefan cel Mare sau Mihai Viteazul, pentru el au luptat cu bărbăție dorobanții anului 1877, ostașii care au scris paginile de eroism popular ale Mărășeștilor sau cei care s-au acoperit de glorie în lupta pentru nimicirea fiarei fasciste.

Dar parcă niciodată sărutul pămîntului sfînt al patriei n-a avut farmecul zilelor noastre, cînd el ne aparține pe deplin și pentru întotdeauna. Expresiei care ne este atît de dragă privind „pămîntul nostru strămoșesc" i se adaugă astăzi, formînd o unitate de monolit, una nouă, atotcuprinzătoare, privind „pămîntul nostru socialist".

Un alt element fundamental al cultului patriei, indisolubil legat de iubirea gliei străbune, este dragostea nețărmurită față de poporul nostru. Prin tot ce întreprindem pentru educarea patriotică a elevilor noi îi facem să înțeleagă că a iubi poporul înseamnă a iubi masele largi ale celor ce muncesc — țăranii, muncitorii, cărturarii — care prin eforturile brațelor și ale minții lor au făurit minunatele tradiții patriotice și revoluționare, au menținut nestinsă flacăra dragostei de patrie, au luptat cu abnegație pentru a așeza țara în drepturile ei firești. A iubi poporul înseamnă a iubi pe cei care de-a lungul secolelor au dus pe umeri eforturile și jertfele cerute de apărarea țării, a libertății și independenței naționale, de făurirea statului național unitar, pe cei care au luptat eroic împotriva asupririi și exploatării, pentru instaurarea orînduirii socialiste, pe creatorii tuturor valorilor materiale și spirituale, pe cei care pun astăzi în mișcare vîrtejul de lumină al hidrocentralelor, care aprind vatra de foc a marilor furnale, care schimbă fața satelor și a

Profesor emerit ION DRAGU
directorul Liceului „Ion Neculce" București

(Continuare în pag. a 3-a)

ÎNSEMNĂRILE UNUI FOST INSTRUCTOR DE PIONIERI *)

După titlu cred că e ușor să vă dați seama că aveți de-a face cu cineva care a părăsit de mulți ani mișcarea pionierească. Poate de aceea timpul și distanța îmi vor îngădui să văd unele lucruri mai bine și tot de aceea, desigur, îmi cer scuze cititorilor pentru ceea ce depărtarea mă împiedică să deslușesc limpede... Voi vorbi de fapt despre greșelile și lipsurile noastre de atunci, rugind cititorul să mediteze.

Foloseam pe vremea aceea multe fraze mari și frumoase, dar spre mirarea noastră, chiar dacă ele erau învățate pe dinafară, altceva nu se întîmpla nimic. Am priceput pînă la urmă că generalitățile nu sînt bune, că pionierii nu se formează cu oameni numai cu abstracții, că sufletul nu poate fi mișcat din loc cu ajutorul conceptelor și că mai important decît toate este să-i determinăm pe copii să **acționeze, nu să vorbească** în sensul dorit de noi. Desigur, sentimentele nu se clădesc în gol, ele se întemeiază pe cunoștințe, dar noi aveam nevoie de **convingeri** și **deprinderi**: or, acestea nu se obțineau decît trecînd prin **viața însăși, participînd** la ea. Trebuia să încurajăm spontaneitatea copiilor către o atitudine conștientă, numai că tare mai greșeam atunci cînd ne închipuiam că aceasta din urmă poate fi învățată ca o poezie. În viață sînt doar nenumărate situații **concrete** cînd urmează să iei o atitudine **concretă** și nu există o formulă magică care, odată învățată, e bună pentru toate. Singura magie valabilă este să pătrunzi în sufletul copilului, să-i faci să trăiască idealurile și vorbele mari în multitudinea de lucruri mici și aparent neînsemnate, pentru a-l face astfel disponibil la bine și capabil de inițiativă proprie.

Țin minte că m-a impresionat mult **caracterul solemn, festiv** al vieții pionierești și vedeam că lucrul acesta îi mișca sufletește și pe copii. Numai că am înțeles după un timp că **nu totul** este solemn în viață, că munca, activitatea constructivă nu este festivă în orice moment al ei și că nu avem nevoie să le creăm copiilor o imagine în roz asupra vieții. Apelam mult la categoria de **eroism**, le prezentam **trecutul glorios** și încercam să le relevăm dimensiunea **monumentală** a întregii vieți. Numai că astfel am ajuns repede să-i facem pe copii să creadă că totul e întotdeauna „măreț" și „solemn", Dar viața de fiecare zi îi făcea arareori să se întîlnească cu imaginea pe care le-o prezentasem noi. Pe nedrept, atunci, „frumos" și „glorios" rămînea pentru ei doar trecutul, iar prezentul la care participau nici măcar nu era luat în seamă, ca să nu mai vorbesc de viitor. Ne lipseau adesea **luciditatea** și **spiritul de perspectivă** și desigur că în felul acesta nu reușeam întotdeauna să-i pregătim pe copii pentru viața adevărată, în care izbînzile coexistă cu înfrîngerile, în care lucrurile **mari** trăiesc adesea doar prin intermediul celor mici. Veți spune că era mai romantic așa. E adevărat și, drept să vă spun, nostalgia unui spirit entuziast și avîntat mă încearcă uneori chiar în cele ce fac acum. Romantismul nu trebuie pierdut în nici un caz în dauna unei viziuni pragmatice și calculate, dar nici nu avem dreptul să-i privăm pe copii de a vedea lucrurile așa cum sînt și de a fi realiști (de altfel, mi s-a povestit adesea că stilul pompos și veșnic grandios al unor comandanți de pionieri este întîmpinat cu zîmbete de copii). Să nu se înțeleagă de aici că aș fi împotriva a ceea ce este cu adevărat solemn și festiv, numai că nu trăim într-o continuă și nesfîrșită sărbătoare și că, prin urmare, nu toate clipele vieții pionie-

ION PASCADI

(Continuare în pag. a 3-a)

*) NOTA REDACȚIEI. Autorul, actualmente doctor în filozofie și șeful sectorului de estetică al Institutului de filozofie al Academiei, a fost unul dintre primii comandanți de pionieri din 1949, instruind în școală, în tabere, la Palatul pionierilor din București pînă în 1955. Este autorul unei cărți pentru copii — „Detașamentul I (însemnările unui instructor de provincie)", apărută în Editura tineretului în 1954.

O ÎNCERCARE DE A PERFECȚIONA MODALITĂȚILE DE VERIFICARE ȘI NOTARE A CUNOȘTINȚELOR

Considerînd că procedeele folosite în mod obișnuit pentru verificarea și notarea pregătirii elevilor nu sînt pe deplin eficiente, m-am străduit să găsesc modalități noi, de natură să determine o permanentă activizare a elevilor și să contribuie la inarmarea lor cu deprinderi de muncă independentă. Am avut în vedere, bineînțeles, specificul obiectelor pe care le predau — limba franceză și limba latină.

Mi-am propus să verific și să notez un număr cît mai mare de elevi în fiecare lecție și, în limita posibilităților, să asigur verificarea din toate aspectele limbii.

Noua tehnică pe care o folosesc necesită un singur „instrument": pentru fiecare clasă, o coală de hîrtie. La limba franceză, în clasele V - VIII, rubricatura acestei coli este următoarea: numele elevului; tema pentru acasă; cuvinte și expresii; citirea; conversație și răspuns la întrebări; gramatica. La limba latină, în clasele IX - XII: numele elevului; tema pentru acasă; cuvinte și expresii; traducere și analiză gramaticală; istoria literaturii; gramatică; muncă independentă. Nu toate rubricile se folosesc la toate clasele. De exemplu, la latină, istoria literaturii figurează numai la clasele XI și XII.

În predarea limbii franceze am acordat o importanță mai mare verificării cunoștințelor din domeniul conversației, în care includ și povestirea conținutului lecturilor. În coloana respectivă, fiecare elev are cele mai multe note. Insist, de asemenea, asupra cuvintelor și expresiilor noi, deși metodicile nu prevăd verificări în acest domeniu. Practica mi-a arătat însă că, dacă nu asigur și o asemenea verificare, elevii nu acordă atenția cuvenită învățării cuvintelor, crezînd că o limbă se poate însuși și fără memorarea lor.

La orele de limbă latină accentul cade în special asupra traducerii și analizei textului. La clasele IX - XI cunoștințele de gramatică sînt verificate și apreciate separat, conform programelor și manualelor. În clasele XI și XII folosesc, după cum se vede, și rubrica „munca independentă a elevilor". În ce constă această muncă? În faptul că elevii sînt solicitați să traducă texte noi din manual, din lecția următoare. Cu 8 - 10 minute înainte de a trece la predarea noilor cunoștințe, anunț citiva elevi că vor traduce un text necunoscut, dîndu-le și citeva indicații sumare (cuvintele noi sînt scoase de elevi înainte). Cei care traduc corect obțin note între 8 - 10. Note mai mici în asemenea cazuri nu obișnuiesc să dau, fiindcă cer să se traducă dintr-un text necunoscut, pentru care elevii nu au avut posibilitatea să se pregătească acasă.

Elevilor din clasele XI - XII obișnuiesc să le indic la latină unele lecturi în afară de clasă, cu teme din istoria antică și mai ales din istoria Romei — bineînțeles în românește — urmărind ca ei să cunoască și să înțeleagă mai bine viața romanilor și să-și îmbogățească totodată cunoștințele din domeniul literaturii universale. Elevii care citesc cele mai multe și mai valoroase opere sînt apreciați cu note între 8 și 10, iar cei care nu citesc nimic primesc note sub limita de trecere.

La începutul fiecărei ore de curs îmi așez în față coala cu rubricile mai sus-amintite. Dintr-o singură privire pot constata care sînt elevii cu note puține și, respectiv, din care aspect al limbii trebuie să răspundă. Deseori fixez încă din pauză elevii care vor fi ascultați, făcînd semne în coloana respectivă. Printr-o verificare frontală constat care sînt cunoștințele întregii clase în ceea ce privește cuvintele noi. În mod special mă opresc asupra acestui aspect cu 3, 4 sau 5 elevi, care sînt solicitați de mai multe ori la răspuns, astfel încît le pot acorda note parțiale în rubrica referitoare la însușirea cuvintelor noi. În tot cursul lecției urmăresc să mobilizez la răspunsuri cît mai mulți elevi, acordînd note parțiale acelora care dau răspunsurile cele mai concludente. La clasele V - VIII, în lecțiile curente, pot nota cu ușurință 10-14 elevi, iar la clasele IX—XII, 8—12. La lecțiile de recapitulare și fixare numărul elevilor notați poate fi și mai mare.

Notele parțiale nu sînt trecute direct în catalog. Însă cînd un elev are 3 note parțiale, calculez media acestora, pe care o trec atît în catalog, cît și în carnetul elevului. La calcularea acestei medii aplic prevederile regulamentare, rotunjind fracțiile peste 50 % în favoarea elevului. După această operație notele respective sînt anulate cu o liniuță. Menționez că aceste „operații" sînt făcute după terminarea lecției, în recreație.

În anul trecut, cînd mi-am început experimentul, pentru a avea o bază de comparare, în primul trimestru m-am folosit de metode clasice de verificare, introducînd modalitățile noi abia în trimestrul al II-lea. Iată comparativ rezultatele obținute: prin metoda clasică au fost verificați în medie, într-o oră 2,95 elevi, iar prin folosirea modalităților noi am putut nota într-o oră 6,15 elevi. Pe de altă parte, numărul mediu al notelor orale raportat la un elev în trimestrul I a fost de 3,40, pe cînd în trimestrul II el a atins 6,55.

După două trimestre de aplicare a noilor modalități de verificare și notare am solicitat și elevii să-și spună părerea asupra lor. Majoritatea au socotit că noile modalități sînt mai avantajoase. Iată și argumentele lor: „avem mai multe posibilități de a ne corecta notele slabe", „din mai multe note se poate aprecia mai just nivelul de cunoștințe", „răspunzînd de mai multe ori, sîntem obligați să ne pregătim pentru fiecare oră", „avem o privire integrală a capitolelor parcurse", „atmosfera orelor este mai plăcută, ele devin mai atractive" etc. Într-adevăr, cam acestea sînt avantajele — și trebuie să subliniez că ele sînt cu atît mai evidente cu cît dispunem de un număr de ore de predare mai mare, sau cu cît clasa are un efectiv mai mic. Există și un dezavantaj: acela că elevul nu are posibilitatea să-și expună cunoștințele într-un răspuns sistematic, de 4 - 5 minute. Încerc să elimin acest inconvenient anunțînd, la începutul orei, că un număr de elevi (pînă la 3) vor fi solicitați să dea răspunsuri complexe, pentru care vor primi nu note parțiale, ci note care se trec direct în catalog.

Aplicarea noilor modalități de verificare și notarea cere profesorului un efort sporit. El trebuie să fie mai activ, mai mobil, mai atent așa încît să poată cuprinde elevii întregii clase și să-i activizeze, obligîndu-i la gîndire. Munca lui sporită are însă drept rezultat îmbogățirea cunoștințelor elevilor, obișnuirea lor cu munca ritmică și, mai ales, îi dă posibilitate să cunoască mai temeinic individualitatea și capacitatea elevilor, să poată aprecia în mod judicios pregătirea și evoluția lor.

Prof. ANDREI DANIELISZ
Salonta

În biblioteca Liceului industrial din Craiova

Din activitatea organizațiilor sindicale

Acțiuni educative în rîndul corpului profesoral

Sindicatul învățămînt din Craiova consideră formarea și desăvîrșirea profilului etic al cadrelor didactice drept un obiectiv major al activității sale. Ca urmare a acestei preocupări, în adunările generale ale grupelor sindicale sînt analizate și discutate cele mai variate aspecte legate de etica profesiunii pedagogice, insistîndu-se în mod deosebit asupra faptului că disciplina comunistă în muncă, grija de a rezolva toate problemele la timp și cît mai bine trebuie să constituie o trăsătură fundamentală a educatorilor, a celor cărora partidul, poporul întreg le-au încredințat misiunea de a forma conștiința tinerei generații.

Cîteva exemple edificatoare. La Liceul pedagogic, după ce s-a prezentat referatul „Comportarea corespunzătoare și respectarea disciplinei în muncă, sarcină de onoare a fiecărui lucrător", s-a discutat cazul de indisciplină al unei salariate din personalul administrativ care lipsea în mod sistematic de la orele de program și avea atitudine necorespunzătoare față de tovarășii săi de muncă. La Școala specială pentru hipoacuzici, într-o ședință sindicală în care s-a prezentat „Comportarea exemplară, sarcină de bază a fiecărui salariat", s-a pus în discuție cazul unei salariate care se „îndeletnicea" cu alcătuirea de anonime pline de fapte neadevărate și calomnioase la adresa unor cadre didactice cinstite. Și la Școala generală nr. 2, unde a fost dezbătută tema „Profilul moral al cadrelor didactice în lumina noilor documente elaborate de partid", s-au purtat ample discuții în jurul unor cazuri concrete.

O bogată activitate educativă în rîndul membrilor de sindicat se desfășoară la Școala generală nr. 12. Referatul „Profilul moral al cadrelor didactice", prezentat aici recent într-o adunare a grupei sindicale, a dat învățătorilor și profesorilor prilejul să analizeze, cu mult simț de răspundere, atitudinea necorespunzătoare a unui membru al colectivului cu prilejul unei excursii în străinătate.

La Școala generală nr. 13 biroul grupei sindicale, în colaborare cu conducerea școlii, a întocmit și prezentat în fața membrilor de sindicat referatul: „Disciplina în muncă a cadrelor didactice, exemplu viu pentru elevi și părinți". Grija care se acordă în această școală prevenirii actelor de încălcare a disciplinei a exercitat o influență pozitivă asupra întregului proces instructiv-educativ.

O acțiune utilă a fost inițiată și de biroul grupei sindicale de la Școala specială nr. 2, care a invitat un judecător de la tribunalul local pentru a face o expunere asupra Legii privind consiliile de judecată. La aceeași școală, într-o altă ședință, a fost dezbătut un referat intitulat „Colaborarea și relațiile tovărășești, chezășia obținerii unor succese frumoase în muncă".

Prin asemenea acțiuni organele sindicale din școli împreună cu conducerile acestora militează pentru ca fiecare învățător și profesor să devină un adevărat exemplu pentru elevi, pentru părinți, pentru toți cetățenii.

Prof. ION ȘTEFAN
președintele Comitetului sindicatului învățămînt din Craiova

Preocupări pentru perfecționarea științifico-pedagogică

Una din preocupările actuale ale sindicatului învățămînt din Fălticeni se referă la perfecționarea pregătirii personalului didactic. În acest scop, comitetul sindicatului și-a propus, printre altele, organizarea unor întîlniri trimestriale cu cadre didactice din învățămîntul superior.

Prima întîlnire de acest fel a avut loc la sfîrșitul lunii noiembrie, cînd peste 300 de profesori, învățători și educatori din Fălticeni, reuniți în sala Casei de cultură, au urmărit cu un viu interes conferința „Noutăți în pedagogie" expusă de prof. univ. Ioan Roman, prorector al Institutului pedagogic de trei ani din Suceava. Tema de mare actualitate, prezentată la nivel academic, a stimulat în mod deosebit curiozitatea științifică a asistenților, sugerîndu-le numeroase modalități de aprofundare și cercetare independentă. După conferință, ansamblul „Ciprian Porumbescu" din Suceava, și el invitat al sindicatului învățămînt din Fălticeni, a prezentat spectacolul „După datina străbună".

Asemenea acțiuni, mult apreciate de participanți, vor intra în tradiția activității de propagandă profesională și cultural-artistică a sindicatului învățămînt din Fălticeni.

Prof. CONSTANTIN ILIOAIA
președintele Comitetului sindicatului învățămînt din Fălticeni

MANIFESTĂRI CONSACRATE SĂRBĂTORIRII UNOR ȘCOLI

În comuna Băleni, județul Dîmbovița, s-a sărbătorit duminică 100 de ani de la înființarea școlii din această veche așezare rurală.

Manifestările centenarului au ocazionat deschiderea unei expoziții comemorative, care înfățișează în imagini și documente activitatea școlii în cei 100 de ani de existență, dezvelirea unor plăci comemorative închinate dascălilor înaintași, precum și serbări cultural-sportive.

Printre persoanele oficiale prezente se aflat tov. Constantin Stătescu, membru al C.C. al P.C.R., secretar al Consiliului de Stat, deputat în M.A.N. pentru circumscripția electorală Băleni.

Într-o atmosferă entuziastă, participanții la adunare au adresat **Comitetului Central al partidului, tovarășului Nicolae Ceaușescu**, o telegramă în care se spune, printre altele:

„Cadrele didactice, elevii de ieri și de azi ai liceului din Băleni, întruniți în adunarea festivă consacrată sărbătoririi centenarului acestui focar de cultură, își exprimă și cu acest prilej recunoștința fierbinte și profunda mulțumire față de Partidul Comunist Român de Comitetul său Central, față de dumneavoastră, mult stimate tovarășe Nicolae Ceaușescu, pentru grija deosebită cu care înconjurați școala și pe slujitorii ei. Dorim să vă încredințăm că vom face tot ce ne stă în putință pentru a da patriei tineri multilateral pregătiți, constructori de nădejde ai societății noastre socialiste".

■

Duminică la Corabia a avut loc o adunare festivă dedicată aniversării semicentenarului liceului teoretic din localitate, la care, alături de cadrele didactice și elevii liceului, au luat parte foști profesori și elevi. O deosebită emoție au produs scrisorile de salut trimise cu acest prilej de tovarășul Ștefan Voitec, membru al Comitetului Executiv al C.C. al P.C.R., președintele Marii Adunări Naționale, care și-a petrecut anii copilăriei în această localitate, și de prof. dr. docent Tudor Ionescu, fost membru al primului consiliu profesoral al liceului.

Într-o atmosferă entuziastă, cei prezenți au adresat o telegramă **Comitetului Central al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu**, în care se spune, printre altele:

„Organizația de partid și organizația de tineret, profesorii din liceul nostru asigură conducerea partidului, pe dv. personal, tovarășe Nicolae Ceaușescu, că vom munci neobosit pentru traducerea în viață a măreților sarcini trasate de cel de-al X-lea Congres al P.C.R. Ne angajăm că nu vom precupeți nici un efort pentru educarea tineretului în spiritul glorioaselor tradiții de luptă ale partidului și poporului nostru, devotați trup și suflet cauzei comunismului, capabili să preia și să ducă mai departe nobila sarcină de ridicare a României socialiste pe culmile cele mai înalte ale culturii și civilizației".

■

O adunare impresionantă a fost prilejuită și de sărbătorirea a 100 de ani de existență a liceului „Petru Rareș" din Piatra Neamț, în cadrul căreia, într-o atmosferă de puternic entuziasm, a fost adoptat textul unei scrisori adresate **Comitetului Central al P.C.R., tovarășului Nicolae Ceaușescu**, în care se spune: „Manifestările centenarului liceului «Petru Rareș» înseamnă pentru corpul profesoral și elevii săi încă un prilej pentru a-și exprima întregul atașament la politica înțeleaptă marxist-leninistă a partidului, pe care îl angajează să o urmeze neabătut, să contribuie la înfăptuirea ei. Ele înseamnă totodată o înaltă cinstire pentru tot ceea ce a fost valoros în acest veac de existență a liceului, un omagiu fierbinte pentru ceea ce este școala în prezent, un hotărît angajament al profesorilor și elevilor săi de acum și de mîine de a munci și a învăța pe măsura viitorului minunat al patriei, așa cum a fost prefigurat cu clarviziune de Congresul al X-lea al partidului".

DE LA MINISTERUL ÎNVĂȚĂMÎNTULUI

Numirea și transferarea educatoarelor, învățătorilor și profesorilor în posturile publicate vacante pentru anul școlar 1970/1971 de la școlile generale, casele de copii, liceele de cultură generală, școlile profesionale și liceele de specialitate, din municipiile și orașele Pitești, Cîmpulung-Muscel, Arad, Bacău, Gheorghe Gheorghiu-Dej, Oradea, Botoșani, Brașov, Făgăraș, Brăila, Buzău, Cluj, Turda, Dej, Constanța, Craiova, Galați, Tg. Jiu, Miercurea Ciuc, Odorheiul Secuiesc, Călărași, Slobozia, Iași, Pașcani, Giurgiu, Buftea, Baia Mare, Sighetul-Marmației, Tr. Severin, Tg. Mureș, Sighișoara, Tîrnăveni, Reghin, Piatra Neamț, Roman, Slatina, Caracal, Corabia, Ploiești, Plopeni, Cîmpina, Mizil, Sinaia, Bușteni, Azuga, Breaza, Satu Mare, Medias, Sibiu, Suceava, Rădăuți, Cîmpulung, Fălticeni, Timișoara, Lugoj, Tulcea, Vaslui, Bîrlad, Rm. Vîlcea, Focșani, Adjud, București, se fac pe bază de concurs.

Vor fi ocupate prin concurs posturile de educatoare, de învățători, precum și catedrele la următoarele discipline: limba română, limba maternă (în școlile cu predare în limba naționalităților conlocuitoare), limba franceză (numai în orașul Cluj), limba rusă, matematica, fizica, chimia, biologia, istoria, geografia, pedagogia și psihologia.

De asemenea, se vor ocupa prin concurs, posturile vacante de educatoare, de învățători și catedrele de la specialitățile arătate mai sus, de la toate liceele pedagogice și școlile (grădinițele) de aplicație ale acestor licee, în orice localitate funcționează acestea.

Pentru celelalte specialități catedrele vacante vor putea fi ocupate prin cerere de transferare sau numire.

Condițiile de participare la concurs sînt cele prevăzute în Statutul personalului didactic și în Regulamentul privind numirea, transferarea și evidența personalului didactic.

Cererile de înscriere la concurs se depun în perioada 15—28 februarie 1970 la inspectoratul școlar județean sau al municipiului București în raza căruia se găsește unitatea școlară la care se află postul solicitat.

Proba scrisă de specialitate va avea loc în ziua de 8 martie 1970, orele 10, în centrele ce vor fi stabilite de inspectoratele școlare județene și al municipiului București.

Lista posturilor puse în concurs se va publica în „Gazeta Învățămîntului" din 19 decembrie a.c.

Îndrumări referitoare la folosirea și păstrarea materialului didactic

Ca urmare a sarcinilor ce i-au fost trasate de către partid, Ministerul Învățămîntului a luat, în ultimii ani, o serie întreagă de măsuri pentru dezvoltarea și diversificarea producției de material didactic. Structura și calitatea acestuia au cunoscut o îmbunătățire simțitoare, acordîndu-se o deosebită atenție fabricării unor aparate și truse complexe, cu caracteristici superioare, de natură să favorizeze într-o mai mare măsură înțelegerea de către elevi a cunoștințelor prevăzute în programele școlare.

Pentru ca profesorii să cunoască aparatura școlară și s-o utilizeze cît mai eficient, Ministerul Învățămîntului a elaborat pînă în prezent cinci volume cuprinzînd îndrumări referitoare la folosirea și păstrarea materialului didactic. În momentul de față se pregătește pentru tipar volumul VI. Aceste îndrumări, apărute în Editura didactică și pedagogică, au fost difuzate prin inspectoratele școlare.

VOLUMUL I cuprinde, în prima parte, probleme de ordin general, cum sînt evidența materialului didactic, asigurarea condițiilor pentru păstrarea diferitelor tipuri ale acestuia (planșe, aparate, substanțe chimice ș.a.).

În capitolul **Aparate de uz general** sînt prezentate aparatele de încălzire cu combustibil gazos (becul Bunsen, becul Teclu, becul pentru gaze, becul de calcinare), suflătorul de aer, baia de apă și aparatul pentru distilarea apei. Pentru studiul **geografiei** sînt prezentate două aparate (goniometrul școlar și teluriul), iar pentru efectuarea unor demonstrații la **agricultură**, trei aparate (aparatul pentru demonstrarea absorbției apei de către rădăcinile plantelor, aparatul pentru studierea permeabilității și capacității de absorbție a solului și aparatul pentru detectarea schimbului de gaze la respirația plantelor și animalelor).

Dintre aparatele folosite pentru experiențe la **chimie** se prezintă: aparatul pentru prepararea gazelor, aparatul pentru arderea fosforului în aer, aparatele pentru prepararea și studierea proprietăților oxigenului, clorului, acidului clorhidric, amoniacului, acidului azotic.

Cel mai mult spațiu este rezervat prezentării unor aparate pentru experiențe de **fizică**. Acestea sînt grupate pe capitole mari și anume: **mecanica solidelor** (bara divizată cu accesorii, cadrul universal, aparatele pentru demonstrarea legilor mecanicii ș.a.); **mecanica lichidelor** (presa hidraulică, aparatul pentru studiul presiunii curenților de fluid în conducte, aparatul pentru studiul rezistenței întîmpinate de corpurile solide în curenți de apă); **mecanica gazelor** (pompa aspiro-respingătoare, pompa pneumatică, tubul lui Torricelli, tubul Melde ș.a.).

VOLUMUL II este dedicat aparaturii pentru experiențe de fizică. Pentru studiul capitolului **Căldura** sînt prezentate mai multe aparate, dintre care amintim: calorimetrul, aparatele pentru demonstrarea dilatației lichidelor și a aerului, mașina cu abur, modele de motoare cu ardere internă. În cadrul aparatelor pentru experiențe de **optică** sînt prezentate: bancul optic, cuva pentru experiențe optice, discul optic Hartl cu accesorii, fotometrul, diferite tipuri de aparate de proiecție și microscoape, spectroscopul, rețele optice ș.a.

Un spațiu considerabil este destinat prezentării aparatelor pentru **experiențe de electricitate și fizică atomică**. Menționăm doar cîteva dintre ele: mașina electrostatică Whimshurst, transformatorul și redresorul cu seleniu, galvanometrul, ampermetrul, voltampermetrul, aparatul pentru verificarea legii Joule-Lenz, aparatul pentru demonstrarea inducției electromagnetice, planșetele pentru experiențe de electricitate, spintariscopul, camera Wilson ș.a.

VOLUMUL III prezintă patru truse cu ajutorul cărora se realizează un număr considerabil de experiențe. Astfel, cu trusa de experiențe pentru **chimie**, care cuprinde peste 40 piese, se realizează operații generale cum sînt decantarea și filtrarea, distilarea, cristalizarea, decolorarea etc. De asemenea, piesele din trusă pot servi la montarea unor experiențe privind prepararea oxigenului, hidrogenului, clorului, acidului clorhidric ș.a. Trusa pentru **experiențe de electricitate** servește la realizarea a peste 40 lucrări de laborator individuale sau în cercurile de elevi. O altă trusă se referă la efectuarea experiențelor de **electronică**. Cu ajutorul ei se realizează experiențele demonstrative și lucrările practice referitoare la capitolul **„Oscilații și unde electromagnetice"**, în special în liceul de cultură generală.

În încheierea volumului se prezintă descrierea trusei pentru lucrări de **topografie**, se arată și funcționarea ei, se dau îndrumări metodice de folosire, întreținere, verificare și reparare a instrumentelor respective, ca și indicații pentru efectuarea măsurătorilor pe teren, precizîndu-se măsurătorile ce se pot executa cu fiecare aparat și instrument.

VOLUMUL IV prezintă aparate și truse pentru cîteva capitole importante din fizică. Dintre aparatele destinate efectuării experiențelor de **mecanică** amintim aparatul pentru studiul legilor mișcării, realizat după un model premiat la concursul de material didactic, cu ajutorul căruia se pot face experiențe demonstrative și lucrări de laborator în cadrul temelor: mișcarea rectilinie uniformă, mișcarea rectilinie uniform-accelerată, legile a II-a și a III-a ale dinamicii, legile frecării. Aparatul poate servi și ca plan înclinat.

Pentru studierea unor fenomene care aparțin **fizicii moleculare** s-a realizat și difuzat în școli trusa pentru experiențe privind fenomenele moleculare. Prin construcția sa trusa servește atît la realizarea experiențelor demonstrative cît și a celor frontale. Cu această trusă se pot realiza 31 experiențe.

Din aparatura pentru **optică** menționăm trusa de experiențe privind optica fizică. Dispozitivele cuprinse în trusă servesc la studierea fenomenelor de interferență, de difracție și de polarizare, dar cu unele completări pot fi utilizate și la studierea opticii geometrice.

Volumul mai descrie o serie de aparate și truse pentru experiențe de electricitate, fizică atomică și chimie.

VOLUMUL V prezintă o serie de aparate și truse pentru **mecanică** (pendulul regulator, mașina centrifugă cu accesorii, trusa pentru demonstrarea fenomenelor de capilaritate, manometrul metalic demonstrativ) pentru efectuarea unor experiențe de **electricitate** (generatorul electrostatic cu bandă, trusa de magneți, rezistorul în trei decade, osciloscopul magnetic, dinamul-mașină ș.a.). Tot aici este prezentată stația meteorologică, deosebit de importantă atît pentru cercurile de elevi, cît și pentru lecțiile predate în clasă.

VOLUMUL VI (în curs de apariție) se va referi în totalitate la aparate, preparate, mulaje etc., destinate studiului **biologiei și agriculturii**. El va prezenta și unele materiale didactice folosite în predarea cunoștințelor despre natură la clasele mici.

În primul capitol vor fi tratate unele probleme generale privind organizarea și desfășurarea lucrărilor de laborator. Capitolul al doilea va descrie aparatele cu ajutorul cărora se studiază o serie de procese fiziologice și biochimice în lumea vegetală și animală. Un capitol aparte se va ocupa de aparatele și preparatele pentru lucrările de microscopie, iar altul de prezentarea la scară (mulaje, planșe în relief din masă plastică etc.) a unor structuri morfologice și anatomice pe organe constituente din lumea vegetală și animală. Ultimul capitol va fi consacrat aparaturii și materialelor necesare în efectuarea lucrărilor practice de către elevi.

La fiecare aparat sau trusă descrise în volumele menționate se arată mai întîi domeniul de utilizare, după care se prezintă părțile componente și principiul de funcționare. Se dau apoi indicații de utilizare a aparaturii la fiecare experiență sau lucrare de laborator. Pentru a se înțelege mai bine construcția aparatelor, tehnica mînuirii lor, rezultatul experiențelor, textul este bogat ilustrat cu fotografii, desene, scheme, diagrame, grafice etc. La încheierea prezentării fiecărui aparat se fac precizări cu privire la condițiile de păstrare.

Prof. TEODOR MUCICA
consilier
în Ministerul Învățămîntului

Sesiune de lichidare

Ministerul Învățămîntului aduce la cunoștință celor interesați că profesorii, învățătorii și educatoarele în funcție la data de 15 martie 1969 care nu au obținut definitivarea în învățămînt — fie că au fost respinși de 3 ori la acest examen, fie că din diferite motive nu s-au prezentat la el și au pierdut astfel dreptul să-l mai dea — se vor putea prezenta, în mod excepțional, la sesiunea de lichidare, organizată în acest scop în vacanța de primăvară a elevilor din anul școlar 1969/1970.

Înscrierile pentru această sesiune urmează să se facă prin direcțiunile școlilor, la inspectoratele școlare județene.

Inspectoratele școlare județene (municipiul București), după verificarea dosarelor candidaților înscriși vor efectua inspecțiile speciale în trimestrele I și II ale anului școlar 1969—1970.

Examenul se va desfășura după programele în vigoare pentru examenul de definitivare în învățămînt.

ANCHETA NOASTRĂ

Lumini și umbre în fondul de cultură generală al elevilor

(Urmare din pag. 1-a)

les pentru că răspunsul cerut se reducea la citarea de nume și nu la formulări sintetice, dificil de realizat pentru ei. Desigur, nu absolutizăm nici de data aceasta. Uneori moda, voga sau snobismul, alteori discuțiile în contradictoriu, se întîmplă să aibă și efecte pozitive dacă le raportăm la alternativa ignoranței totale. În acest sens, precizia și coloratura pasionată a răspunsurilor privind muzica ușoară n-ar trebui să ne revolte. Prin ea ar trebui să-i ajutăm pe elevi să ajungă la muzica bună de toate genurile, fiindcă deocamdată, fiind foarte tineri — așa cum textual se exprimă unul dintre subiecții anchetați — opereta și muzica ușoară le este mai accesibilă. Totuși, și aici semnele ținutei cu adevărat intelectuale sînt prezente în ancheta „Gazetei învățămîntului". Într-un răspuns am descoperit cu bucurie exclamația „Ador Simfonia fantastică de Berlioz", în altul „Îmi place simfonia a IX-a de Beethoven".

Încercînd să sintetizăm cauzele care duc la carențe în ceea ce privește cultura generală a elevilor, cred că trebuie să subliniem cîteva fapte. Întîi, acela că în școală este absolută nevoie de accentuarea mai fermă a caracterului formativ al predării, ca și al examinării elevilor. Apoi, profesorii au deveni uneori robii propriei lor discipline, văzută și redusă la ceea ce programa școlară cuprinde. Programele sînt fetișizate și nu privite ca documente orientative, sînt respectate în litera lor, atunci cînd e vorba de volum de cunoștințe, dar trădate atunci cînd indicațiile lor exprese îndeamnă la predarea în așa fel încît să se dezvolte în primul rînd gîndirea creatoare a elevilor, gustul lor pentru autoperfecționare, interesul și pasiunea lor de a cunoaște.

Goana după trecerea examenelor de selecție, orientate și ele, aproape exclusiv către instrucție, ii transformă pînă și pe elevii buni în aparate de înregistrat perfecționate, dar vai, prea fidele și prea pasive.

Unele discipline, care ar trebui să-și ia în serios menirea pe care le-o atribuim oficial, continuă să rămînă simple dexterități.

În fine, mediul, climatul cultural pe care-l creează familia, în ciuda mijloacelor moderne de care ea dispune, rămîne de multe ori mediocru din motive multiple, care pot ele însele constitui obiectul unei analize. Prin aceasta, sprijinul pe care familia ar trebui să-l dea școlii rămîne destul de anemic.

Din toate acestea rezultă în primul rînd absolvenți de liceu care nu s-au deprins cu actul elementar de cultură de a citi zilnic, așa cum respiră și mănîncă, de a gusta și trăi arta din necesități lăuntrice, de a o percepe prin articulațiile ei majore și nu prin informații sporadice și întîmplătoare.

Sîntem după un sfert de veac de condiții culturale puse pe scară de masă la dispoziția tuturor. Profesorii și părinții, ei în primul rînd, dacă nu exclusiv sînt responsabili de felul cum se folosesc.

Prof. emerit VLADIMIR DOGARU:

„Profesorul — declanșator al interesului pentru fenomenele culturii"

E cunoscută butada lui Saint Marc de Girardin: „Cultura este ceea ce reții după ce ai uitat ce ai învățat". Oricine a fost elev recunoaște că prin butada de mai sus literatul francez exprimă un mare adevăr. Așa este: se uită amănuntele, datele precise, însă esențialul, vederile de ansamblu, nu se uită. Nu se uită nici reacțiile, de natură afectivă ori intelectuală pe care ni le-a provocat cîndva expunerea unei teorii științifice sau analiza unei opere literare realizată de fostul nostru profesor. Dar pentru ca esențialul, vederile de ansamblu să persiste, e nevoie ca în anii de școlaritate să fi învățat cu seriozitate, să ne fi lărgit orizontul cunoștințelor prin lecturi suplimentare și să fi fost în curent, cît de cît, cu cercetările noi, cu mersul științei și literaturii moderne, în primul rînd, prin intermediul dascălilor.

Prezintă elevii din ultimele clase de liceu, din zilele noastre, garanția că, mai tîrziu „după ce vor fi uitat ce-au învățat" (adică amănuntele, datele exacte), vor reține totuși esențialul, vederile de ansamblu? Sînt ei în curent, cît de cît, cu mersul literaturii actuale din țara noastră și de peste hotare, cu descoperirile științifice din domeniul matematicii, fizicii, chimiei, medicinii, ori cu orientările cele mai recente din filozofie, muzică, pictură, sculptură, cinematografie etc.?

Evident, un răspuns exact la întrebările de mai sus nu se poate da decît pe baza unui studiu amănunțit, în diferite licee din țară. Totuși, și răspunsurile la chestionarul întocmit de „Gazeta învățămîntului" sînt destul de concludente. Din ele reiese că, dacă numeroși elevi sînt la curent cu fenomenul cultural, destul de mulți trăiesc încă în afara lui.

După părerea mea, factorul hotărîtor în formarea unei culturi generale care să asigure elevilor de liceu reținerea esențialului, a vederilor de ansamblu și care să le deștepte interesul pentru stadiul modern al științei, artei și literaturii este, în primul rînd, profesorul. De unde ar putea ști elevii ce este „lingvistica matematică" dacă nu întîi de la profesorul de limba română? Cine l-ar putea iniția pe elevi întîi de toate în arta lui Brâncuși dacă nu profesorul de desen? Cine le-ar putea recomanda mai bine revistele, programele de radio și televiziune precum și ultimele apariții în diferite domenii, dacă nu tot profesorul?

Dar pentru realizarea acestui țel profesorul trebuie să fie el însuși în curent cu tot ce e nou în specialitatea sa. Și încă ceva: să-i deprindă pe elevi să rețină, din noianul de cifre și date, esențialul, fiindcă orice cultură, și mai ales cultura generală, viază dacă este întemeiată pe esențe. Pe vremea sa, Kant obișnuia să spună că se străduia să-i învețe pe auditorii, în primul rînd, „filosofare" — să filosofeze, adică să descopere și să rețină esențele. Dacă nu oricine din noi poate fi Kant, oricine poate urma însă principiul său didactic.

ANA MARIA NARTI:

„O viziune înghețată, conservatoare, distruge posibilitatea unei reale educații estetice"

Am găsit, în răspunsurile ce mi-au fost date spre cercetare de către „Gazeta învățămîntului", destul de puține care să dovedească o informare corectă și multilaterală în domeniul culturii artistice. Pentru elevii din ultimele clase de liceu, dintre care mulți urmează secția umanistă, nivelul general este, limpede, nemulțumitor. Nu este încă potrivit să încercăm generalizări; sondajul ar fi trebuit să cuprindă o arie mult mai largă pentru artă. Dar ca „mostre" ale unei investigații care se cere încă atent elaborată răspunsurile îngăduie observații interesante.

Nu este vorba numai de lipsa de informație, ci de caracterul confuz al datelor pe care elevii anchetați le-au prins din zbor, evident „după ureche". Cei solicitați să răspundă știu că „Scaunele" este o piesă de Eugen Ionescu și cunosc cîteva nume de pictori și regizori de film pe care le mînuiesc la întîmplare. Dar Samuel Beckett rămîne necunoscut pentru cei mai mulți. Și mai grav este cazul elevilor cărora operele lui Brâncuși nu le sînt familiare și care confundă pe Horia Lovinescu cu Eugen Lovinescu, dovedind o foarte slabă legătură cu evoluția artei românești din secolul XX.

Faptul merită să fie luat în discuție. Se demonstrează astfel că școala realizează prea puține și prea ineficiente contacte cu fenomenele de cultură contemporană (iar răspunsurile referitoare la unele probleme științifice arată că nu este vorba, aici, numai de artă).

Înseamnă asta că, în mare, învățămîntul nostru liceal se desfășoară în afara prezentului? Nu — pentru că numeroase răspunsuri dovedesc contrariul. Sondajul de față rămîne însă un ghid de încercare în investigarea acestei problematici. Important este să arătăm care pot fi consecințele situației relevate.

Să ne imaginăm o școală care izbutește să transmită și să fixeze în conștiința tinerilor cunoștințe precise și temeinic ordonate, dar care se referă numai la trecut și sînt văzute prin prisma concepțiilor de altădată. În știință, o asemenea situație ar fi de-a dreptul aberantă; dar de ce ne putem imagina atît de ușor o asemenea rămînere în urmă a învățămîntului în domeniul culturii artistice? Pentru că în școală, mai exact la unii profesori, sînt încă, se pare, foarte puternice prejudecățile care privesc noul în artă ca primejdios, amenințător, inevitabil purtător de idei dăunătoare. Această prejudecată acționează defavorabil asupra culturii adolescenților nu numai pentru că îi privează de informații, dar mai ales pentru că îi lipsește de unul din principalii factori ai educației estetice — și anume conștiința neîntreruptelor legături trecut — prezent, prezent — trecut, care țes dinăuntru viața artei. Căci perspectiva este aici îndoită: nu pătrundem bine nici arta trecutului dacă scăpăm din vedere faptele noi din arta prezentului, după cum, se înțelege, nu putem descifra cu adevărat actele inovatoare dacă nu ne-am antrenat îndelung sensibilitatea la școala unei tradiții înțelese în sensul ei nobil, înalt.

O viziune înghețată, conservatoare, asupra fenomenului artistic distruge deci, în școală, orice posibilitate de reală educație estetică. Și atunci elevii ajung să citeze la întîmplare titlurile și numele pe care le-au prins din zbor, din reviste și ziare. Iar aceia dintre ei care sînt dornici să cunoască devin o pradă ușoară a snobismului, pentru că școala nu le-a dat nici o armă în lumea artelor.

Prof. V. TEODORESCU:

„Un dialog cu adînci rezonanțe afective și intelectuale"

Răspunsurile la ancheta privind cultura generală a elevilor de liceu relevă, fără drept de tăgadă că în pregătirea unora dintre viitorii absolvenți ai liceului de cultură generală există încă unele carențe. Nu e mai puțin adevărat însă că de această situație nu este vinovată numai școala. Răspund de ea și diferitele instituții de cultură care ar trebui să se preocupe în mod mai susținut de formarea culturii generale a elevilor, atribut indispensabil al omului zilelor noastre. Mă gîndesc mai ales la radioteleviziune, la diferitele edituri, la O.S.T.A., etc., care au datoria să încerce realizarea unui dialog cu adînci rezonanțe — afective și intelectuale — cu adolescenții dornici de cultură.

Nu afirm că în programele școlare nu ar putea să-și mai facă loc o parte a problematicii de stringentă actualitate a vieții culturale, dar vreau să precizez că, într-un anume fel, școala trebuie să fie mai rezervată față de tot ceea ce încă nu a fost omologat de scurgerea timpului.

Nu demult, televiziunea a organizat o anchetă în cursul căreia, aparent surprinzător, mulți dintre subiecții anchetați nu știau nimic despre savanți celebri ca Robert Oppenheimer sau ca sir Alexander Fleming. Ne permitem acum să întrebăm această prestigioasă instituție de cultură care este ponderea acordată — în programele sale — problemelor majore ale culturii, care sînt criteriile de alcătuire a programelor? Nu cumva are prioritate aspectul strict comercial? Nu cumva în loc să influențeze gustul publicului ea se dovedește tributară preferințelor unei anumite părți a telespectatorilor?

Revenind la ancheta „Gazetei învățămîntului" nu putem să nu înregistrăm cu îngrijorare unele răspunsuri care dovedesc superficialitate sau ignorarea unor cunoștințe predate în școală. Printre curentele artistice învățate, unii au inclus și epicurelismul — de fapt, o doctrină filozofică — și chiar Renașterea — mișcarea literară, artistică și științifică din secolele al XV-lea și al XVI-lea. La fel de supărător este și faptul că unii elevi nu cunosc pe autorii pieselor „Scaunele", „Moartea unui artist", „Croitorii cei mari din Valahia" sau „Mutter Courage". Cum toate aceste piese sînt pe afișele unor teatre din București și din alte orașe, înseamnă că nu e vorba numai de lacune în lectură, ci și de dezinteres față de viața artistică în general.

S-a afirmat în multe ocazii că elevii citesc mai mult romane de aventuri și că nu sînt suficient de receptivi la noile modalități de expresie. În mare măsură afirmația este exactă. Dar receptivitatea trebuie formată. De curînd s-au introdus în programele școlare cîteva din lucrările reprezentative ale lui Lucian Blaga și Ion Barbu, doi dintre cei mai valoroși scriitori români, ale căror opere reprezintă momente de seamă în evoluția mijloacelor de expresie. Cunoașterea lor va duce, indubitabil, la apropierea elevilor de poezia modernă, la înțelegerea ei. Totuși, la cererea unor profesori ale căror argumente nu este cazul să le discutăm, cei doi remarcabili poeți români nu au fost incluși în programa de bacalaureat.

Cred că, pentru a obține aderința tineretului școlar la viața culturală, trebuie să-l facem să înțeleagă crezul artistic al celor mai reprezentativi făuritori de frumoseți.

Un dialog direct, firesc, s-ar putea realiza dacă periodic unii dintre cei mai de seamă artiști plastici, compozitori sau scriitori ar vizita școlile, dar nu cu infatuarea unui tînăr poet care, la o seară literară organizată la un mare liceu, lăsa să se vadă disprețul pentru creația înaintașilor, proclamați, fără drept de apel, vetuști în comparație cu ermetismul cîtorva confrați de breaslă.

Ar trebui ca toți cei care, într-un fel sau altul, sînt direct interesați în educația multilaterală a elevilor, să renunțe la pasivitate sau la jumătățile de măsură și să găsească modalități eficiente de remediere a situației existente.

I. SAVA:

„Contact profund cu marile meditații sonore"

Răspunsurile la întrebarea „Care este ultimul concert la care ați fost?" se centrează adesea în jurul idolilor muzicii ușoare (caligrafiați uneori cu îndulcitoare fonetizare) și demonstrează în ultimă instanță lipsa unei culturi muzicale. Firește, sînt și destul de mulți amatori de muzică clasică. Dar este întristător că unul din cei care nu și-au manifestat predilecțiile pentru acest domeniu ne oferă următorul răspuns: „Am ascultat un concert de muzică corală cu bucăți de Moțard".

La drept vorbind, răspunsurile elevilor nu m-au mirat. Am urmărit în mod special în ultimii ani publicul care frecventează viața de concert din Capitală și din celelalte centre muzicale ale țării. Arareori am întîlnit în săli chipurile unor elevi din ultimele clase de liceu. Antrenați în însușirea disciplinelor necesare admiterii în facultăți, narcotizați de tonele de muzică ușoară care li se oferă pe toate undele, pe toate scenele, ei nu mai simt literalmente nevoia unui contact profund, serios și sistematic cu marile meditații sonore, cred că muzica rămîne și în viață o simplă „dexteritate", cred că numele lui Bach, Beethoven, Enescu nu sînt necesare (în cel mai bun caz!) decît pentru o minimă informare culturală.

Deficiențele pornesc în primul rînd, fără îndoială, de la instituțiile muzicale care, deși au sarcini speciale pe linia educației estetice a tinerei generații, găsesc cu greu formulele, modalitățile capabile să asigure o suită de manifestări atractive menite a oferi elevilor, pe baza unor riguroase criterii pedagogice, solide cunoștințe muzicale, temeinice criterii de selecție estetică.

În cele mai multe centre muzicale ale țării concertele-lecții pentru elevi, concertele educative în general s-au transformat în manifestări schematice, repetînd aceleași banale 7—8 titluri planificate doar din nevoia trimiterii la „centru" a unor date statistice. Cu totul deficitară este din acest punct de vedere activitatea Editurii muzicale, care amînă de ani de zile publicarea unor lucrări de inițiere muzicală. Și în sfîrșit, nici Casa de discuri „Electrecord" nu a oferit școlilor materialul de audiție indispensabil necesar unei opere de adîncă educație muzicală.

Dar dacă instituțiile muzicale care au în primul rînd datoria de a amplifica dragostea, pasiunea pentru muzică a elevilor se fac vinovate de atari neglijențe, nici școala nu se preocupă îndeajuns de stimularea acestei pasiuni. Scoaterea muzicii din programa analitică sau putinătatea spațiului care i s-a acordat au dus la lipsa de considerație pentru această disciplină. Măsurile luate ulterior pentru îmbunătățirea situației s-au soldat cu roade îmbucurătoare, dar nu încă suficiente. Lipsa de obligativitate a orelor de cor continuă să ducă la dispariția marilor formații artistice școlare. Repertoriile corurilor școlare continuă să rămînă în cele mai multe cazuri banale, subestimînd capacitatea de receptionare a elevilor.

Imperios necesară este, de asemenea, o reconsiderare a programei analitice care, oferind în stadiul actual mai multă „teorie" decît „practică", continuă să-i îndepărteze pe elevi de muzică. În locul unor lecții de gramatică muzicală nu ar fi oare mai necesar să oferim elevilor mai multe audiții, mai multe explicații teoretice și exemplificări de natură a-i înarma cu temeinice elemente estetice?

Nu ar fi oare necesar ca elevii să învețe la ora de muzică mai puține date despre „cadranul tonal" sau „măsurile de 6" (să nu ne înșelăm, foarte puțin utile pentru înțelegerea marii muzici!), dar să aibă în schimb posibilitatea de a-și însuși elementele estetice capabile să-i atragă spre sala de concerte, să le înlesnească înțelegerea evoluției artei sunetelor?

Problema merită, desigur, o discuție deosebită.

La capătul acestor observații, constatăm că cei cărora le-am solicitat opinia au adresat numeroase reproșuri sau doleanțe atît școlii, cît și diferitelor instituții de cultură. Este limpede: **cultura generală a tineretului nu constituie numai opera școlii, ci și o rezultantă a activității instituțiilor de artă și de cultură, investite și ele cu largi atribute educative. Responsabilitățile lor pe această linie nu sînt un simplu auxiliar al activității desfășurate în școală, ci o obligație intrinsecă, determinată de însăși menirea lor primordială. Căci fiecare domeniu de cultură este interesat să-și formeze nu numai creatorii, pe cei ce vor asigura perpetuarea, augmentarea și perenitatea valorilor sale, dar și consumatorii, oamenii apți să înțeleagă și să guste aceste valori, să-și îmbogățească, prin ele, personalitatea spirituală. Considerăm că deplina înțelegere a acestor necesități și responsabilități constituie una din principalele căi de soluționare a problemelor pe care le ridică formarea culturii generale a elevilor.**

Evident însă că, inițiind această anchetă în gazeta noastră, ne-au preocupat în primul rînd problemele specifice domeniului nostru — învățămîntul. Din ideile formulate de participanții la anchetă, din comentariile lor asupra nivelului de cultură generală al elevilor, asupra cauzelor care generează lacunele, se desprinde certitudinea fermă că, dacă se va limita numai la cadrele fixe ale lecției, chiar îmbogățită cu întreg arsenalul audiovizual modern, școala nu va putea răspunde imperativelor legate de formarea culturii generale. Așa cum bine subliniia unul dintre preopinenții noștri, o lecție de muzică, oricît de savant ar fi concepută, oricît de priceput ar fi profesorul care o predă, nu va crea niciodată emoția estetică pe care o creează audierea unui concert. Exemplul este în egală măsură valabil pentru orice alt fenomen de cultură. Se impune deci ca școala să-i introducă mai larg pe elevi în mediile specifice în care se manifestă fenomenul cultural — teatrul, cinematograful, sala de concerte, sala de expoziție etc. Pentru a răspunde misiunii atît de complexe la care obligă formarea culturii generale, școala trebuie să caute și dincolo de perimetrul incintei sale formule, soluții, căi, mijloace și modalități noi, apte să-l introducă pe elev într-un mod mai firesc în viața pentru care îl pregătește. Aceasta este o temă cu extrem de vaste implicații, dar de o mare actualitate, la care trebuie să mediteze învățămîntul — și nu numai el.

Anchetă realizată de:
B. OCTAVIAN și M. ROBEA

Condamnat de opinia colegilor

„Regret fapta comisă; mă oblig în fața celor prezenți în această adunare, să lichidez pentru totdeauna cu asemenea atitudini".

Vocea vorbitorului lasă senzația unei învălmășeli de gînduri și de sentimente și în același timp a unei încercări de a se adapta mediului care-l privește și-l judecă. Îți dai seama că e într-un moment de cumpănă, în care un simțămînt tardiv de responsabilitate se împletește încă cu unele subterfugii, cu încercări de a minimaliza sensul atitudinilor adoptate anterior. Și totuși regretele, pînă la o anumită limită, par sincere. Dar să derulăm firul întîmplării...

În fața a peste 60 de cadre didactice prezente la această convocare ad-hoc, Filip Radița, profesor la Liceul de arte plastice din Timișoara, dădea socoteală pentru o conduită repetată prin care încălcase într-un mod flagrant normele de etică ale societății noastre, defăimase realitățile evidente, venind în contradicție cu normele elementare ale misiunii de educator, de îndrumător spiritual al tinerei generații. Aceasta de altfel amplifică gravitatea atitudinii sale. Într-adevăr, nu numai că nu a căutat să-și clarifice, eventual cu sprijinul colegilor săi, confuziile în înțelegerea unor probleme de viață socială, dar a tins chiar să le ridice la rangul de principii și să le infiltreze în mintea elevilor. Astfel, Filip Radița s-a dedat, în orele de curs, la prezentarea deformată a unor aspecte din viața poporului nostru, a căutat să infiltreze în mintea unor tineri idei tendențios eronate despre caracterul relațiilor noastre cu alte state.

— Ce v-a determinat să adoptați o asemenea atitudine și mai ales în orele de curs? — a întrebat cineva din asistență.

— Nu știu. Poate un moment sau momente de necugetare sau, poate, modul ușuratic și nerealist în care am privit unele lucruri. Regret...

Și răspunsurile alunecă din nou în meandrele încercărilor de justificare a unor activități condamnabile.

Cele peste 60 de cadre didactice prezente în sală au înfierat faptele nedemne comise de Filip Radița, propunînd, printre altele, de a i se desface contractul de muncă, el nefiind demn de nobilul titlu de profesor. I s-a acordat însă și un ultim credit al încrederii în sinceritatea regretelor sale și a angajamentelor exprimate de el. Fapta sa, deși justițiabilă, deși poate ar fi trebuit să răspundă de ea în fața unui tribunal, a fost discutată doar și, evident, condamnată de opinia colegilor, a cadrelor care dovedesc în activitatea lor un înalt simț patriotic. Ei așteaptă acum din partea celui care a greșit grav față de societate să dovedească prin fapte noua atitudine ce înțelege să o adopte în viață.

PETRE HLADCHI-BUCOVINEANU

CULTUL PATRIEI

(Urmare din pag. 1-a)

orașelor, care dau spor pămîntului, care struneșc forța atomului și îl pun în slujba patriei, a oamenilor ei.

Căutăm, de asemenea, să-i ajutăm pe elevi să înțeleagă că a iubi patria, a iubi poporul înseamnă și a iubi pe marii săi fii, pe voievozii noștri cei viteji care au ținut sabia trează pentru libertatea norodului și unitatea națională, pe bărbații noștri cei mari care, așa cum spunea Bălcescu, „întrupară individualitatea și cugetarea poporului spre a o manifesta lumii", „trăiră, munciră, suferiră și muriră" pentru binele patriei. Iată de ce sîntem partizanii cultului eroilor ca parte integrantă a cultului patriei. Cinstirea eroilor a fost întotdeauna un fapt universal și necontestabil, o piatră unghiulară a dragostei pentru poporul din rîndul căruia s-au ridicat și nu încape nici o îndoială că în zilele noastre cultul eroilor reprezintă un puternic generator de energie creatoare la scara întregii națiuni. În acest sens, tovarășul Nicolae Ceaușescu, a subliniat că „noi, comuniștii, cinstim figurile luminoase de revoluționari, de patrioți și cărturari, cinstim pe aceia care prin munca lor au contribuit la făurirea națiunii române. Acesta a fost unul din factorii care au făcut posibil ca astăzi să putem trece la construirea socialismului în România. Fără lupta și munca înaintașilor nu am fi putut asista astăzi la marile realizări obținute de poporul nostru în dezvoltarea României spre culmile înalte ale civilizației socialiste. De aceea, niciodată să nu uităm acele fapte din trecutul de luptă și muncă al poporului nostru, care merită a fi cinstite din toată inima. Aducînd prinosul nostru de recunoștință memoriei înaintașilor, noi cinstim prezentul și, în același timp, asigurăm viitorul poporului nostru, înflorirea României Socialiste". Salutăm din toată inima importantele măsuri inițiate de partid pentru cinstirea eroilor patriei, măsuri care aduc o mare contribuție la educația patriotică a întregului popor și în mod special a generațiilor tinere.

Școala și toți ceilalți factori educativi îi ajută pe elevi să înțeleagă și să simtă că astăzi cultul patriei înseamnă, în cel mai înalt grad, dragostea noastră fierbinte pentru cel care ne este cîrmaci înțelept pe drumul socialismului victorios — Partidul Comunist Român. Pentru că, așa cum a pus în lumină încă o dată Congresul al X-lea, prin tot ce face, prin întreaga sa politică internă și externă, prin felul în care călăuzește destinele națiunii noastre socialiste partidul se dovedește, așa cum a fost de-a lungul întregii sale existențe, exponentul plin de răspundere al intereselor naționale vitale ale poporului nostru. Este meritul partidului de a fi ridicat ideea de patriotism pe noi culmi, de a-i fi dat un conținut profund socialist, de a fi transformat patriotismul într-o puternică forță motrice a mersului nostru înainte. Tocmai de aceea încrederea noastră în partid, munca entuziastă pentru a da viață obiectivelor fundamentale ale politicii sale marxist-leniniste sînt manifestări de esență calitativă ale patriotismului socialist.

O caracteristică definitorie a cultului patriei în spiritul căruia cresc generațiile tinere din țara noastră o constituie unitatea organică între patriotismul socialist și internaționalismul proletar. Totodată, tineretul nostru este educat să prețuiască și să stimeze toate popoarele lumii.

Întreaga activitate pe care o desfășurăm în școală oferă posibilități inepuizabile de educare a tineretului în spiritul patriotismului și internaționalismului proletar. Stă în puterile noastre să facem din lecții, din activitățile din afara clasei și a școlii tot atîtea prilejuri de înălțare patriotică și justificată mîndrie națională. În fiecare județ, în fiecare colț de țară există locuri, monumente, case memoriale, opere de cultură materială sau spirituală care pot fi valorificate în vederea educației patriotice și internaționaliste a elevilor. Fie că este vorba de urme ce atestă existența unei strălucite civilizații preistorice, de locuri pe care înaintașii le-au udat cu sîngele lor, sau care vorbesc prin glasul lor specific de virtuțile comuniștilor și uteciștilor, de tradițiile revoluționare ale proletariatului, fie că ne aflăm în fața caselor în care au trăit și au creat personalitățile de seamă ale culturii românești sau în fața unor monumente ale creației acestora, de felul celor ale lui Brâncuși de la Tg. Jiu, în fața unor monumente de cultură populară, ca și a celebrelor mînăstiri din nordul Moldovei sau din Oltenia etc. avem datoria să-i ajutăm pe elevi să le pătrundă sensurile profund patriotice, să descifreze în ele și prin ele pagini de glorie din istoria neamului românesc.

Convinși de noblețea misiunii noastre, de înaltele responsabilități politico-cetățenești care ne revin în lumina documentelor Congresului al X-lea, vom face din educația patriotică a generațiilor tinere o îndatorire de onoare.

Însemnările unui fost instructor de pionieri

(Urmare din pag. 1-a)

rești trebuie ridicate la o scară monumentală.

Un rol cu totul deosebit îl avea pentru copii (ba chiar și pentru noi, de ce să n-o spunem) **principiul colectivismului.** „Toți pentru unul, unul pentru toți" era o deviză minunată și efectele ei educative deosebite. Am priceput de asemenea cît de mult întîrzia procesul de educație această idee a spiritului colectiv, a răspunderii față de obște, a subordonării chiar, dacă e nevoie, față de ea. Am observat însă că uneori în spatele tuturor era uitat **individul unic** și că frumoasa idee a colectivității era confundată cu o masă amorfă și nediferențiată. Or, un grup nu există decît prin **personalitatea** celor care-l compun — cu marea diferențiere și cu coeficientul de **originalitate** pe care-l presupune. Nu există **pionier-model** pentru că întotdeauna vor exista mai multe modele, iar forța exemplului nu constă în raritatea și unilateralitatea sa, ci în faptul că reprezintă **unul dintre idealurile posibile.**

Pomenind cuvîntul **ideal** mi-am dat seama de alta dintre greșelile noastre. Pornind să-i facem pe copii să dorească să lupte pentru realizarea lui, ajungeam uneori să transformăm în ideal chiar și lucrurile cele mai mărunte și nesemnificative. E adevărat, nu există ideal în general, dar adevăratul ideal nu trebuie mărunțit și minimalizat prin transformarea lui în monedă curentă. Să căutăm în viață acele **fapte, atitudini, acțiuni** care sînt **semnificative,** să promovăm ceea ce ne apropie de **ideal,** dar să nu credem că-l vom putea afla chiar peste tot. Ceea ce există sau se întîmplă „peste tot" nu este, prin aceasta, mai puțin important sau interesant, dar există totuși în viață o **ierarhie a lucrurilor.** Dacă i-am învățat pe copii care sînt criteriile adevărate și adecvate ale scării de valori a societății noastre ne-am apropiat extrem de mult de realizarea idealului.

În sfîrșit, pentru că spuneam că în educație nu există **model unic** și **idealuri încremenite,** aș vrea să rog cititorul să ia rîndurile de mai sus drept **una dintre perspectivele posibile** asupra pionieriei și nimic mai mult.

ÎNVĂȚĂMÎNTUL PESTE HOTARE

R. P. BULGARIA

Școala pe drumul modernizării

O recentă vizită în R. P. Bulgaria ne-a permis să cunoaștem unele aspecte semnificative ale învățămîntului din țara vecină și prietenă, să stabilim contacte nemijlocite cu școlile și profesorii ei.

La Sofia am fost oaspeții Școlii medii nr. 21, una dintre cele mai mari ale orașului, un edificiu croit în dimensiuni largi, cu numeroase săli, cu holuri spațioase — una dintre „primele cinci". (În fiecare județ există cîte cinci școli în care se aplică cu prioritate cele mai noi și mai moderne metode de predare — un fel de model la care sînt solicitate să se ridice toate școlile din județ).

Profesoara Maria Semcova, conducătoarea acestei adevărate uzine de învățămînt „în trei schimburi", ne-a vorbit despre preocupările școlii, subliniind faptul că ea poate fi considerată reprezentativă pentru problematica învățămîntului bulgar, cu atît mai mult cu cît ea servește îndeobște drept bază de experiențe pentru cele mai multe dintre inovațiile și perfecționările ce urmează să fie aduse învățămîntului. Aici s-au desfășurat, de pildă, experimente vizînd legarea învățămîntului de practică, de viață. În urmă cu cîțiva ani s-a încercat ca, paralel cu studiile școlare, elevii să învețe și o profesie practică, lucrînd în fabrică timp de o zi pe săptămînă. Cu același prilej, în școală a fost amenajat și un cabinet tehnic. Mai tîrziu, acest sistem a fost abandonat în favoarea ideii că școala de cultură generală trebuie să ofere elevilor nu aptitudinile necesare pentru exercitarea unei profesii anume, ci o bază de cunoștințe tehnice necesare pentru însușirea ulterioară a unei profesii. Tot la Școala nr. 21 a fost experimentată diferențierea studiilor medii. În secțiile cu profil real punîndu-se accentul pe studiul matematicii, al fizicii, chimiei și biologiei, în vreme ce în secțiile cu profil umanist se pune accentul pe studiul istoriei artelor, al limbilor străine, al muzicii, al desenului etc. De pildă, elevii clasei a XI-a din secția umanistă au patru ore de limbi străine pe săptămînă, în vreme ce elevii de la secția reală au numai două ore. Dar diferențierile nu sînt marcate numai prin numărul de ore afectat diverselor obiecte de învățămînt, ci și prin nivelul la care sînt predate cunoștințele. La fizică, bunăoară, în secția reală se pune accentul îndeosebi pe problemele cu caracter matematic, în condiții care se apropie de condițiile primului an al învățămîntului universitar. De altfel, tendința de a apropia nivelul studiilor medii de nivelul celor universitare este una dintre principalele tendințe ale învățămîntului bulgar contemporan. Prima clasă care a terminat școala în aceste noi condiții a dat rezultate foarte bune. Din cei 201 absolvenți, 124 au primit medii de la 5,30 în sus (în învățămîntul bulgar se aplică sistemul de notare de la 1 la 6), și numai trei au luat nota 4. Absolvenții au făcut față cu succes exigențelor admiterii în universitate, unde se numără acum în rîndurile celor mai buni dintre studenți.

Școala medie nr. 21 din Sofia poartă numele lui Hristo Botev. Cinstindu-și patronul, profesorii și elevii organizează în fiecare an, la aniversarea nașterii lui, simpozioane științifice, manifestări artistice, precum și acțiuni închinate eroilor (întrucît la aceeași dată se sărbătorește și „Ziua eroilor").

Poposind la Plovdiv, ne îndreptăm spre Școala generală de 8 ani „Vasil Levski", situată în vechiul cartier Cameniță. Pe drum ne atrage atenția un panou dedicat evidențiaților muncii socialiste, între care figurează la loc de cinste și portrete ale profesorilor.

Școala „Vasil Levski", înființată în urmă cu 5 ani, își are sediul într-o clădire nouă cu 16 săli de clasă, cu 3 cabinete (de chimie, de fizică și de biologie) și cu 3 ateliere (pentru prelucrarea metalului, pentru prelucrarea lemnului și pentru studiul mașinilor). Atelierele și laboratoarele sînt dotate cu mobilier și aparatură nouă. Ne-au reținut atenția frumoasele obiecte de artă realizate de elevi din fier forjat, precum și o sală în care elevele lucrau la mașini de cusut și la plită ca niște adevărate gospodine.

Profesorii ne-au vorbit despre felul în care este organizată munca lor. De pildă, într-un an, ei s-au îndreptat în primul rînd eforturile asupra găsirii căilor menite să contribuie la îndrumarea orientării, în al doilea asupra stabilirii mijloacelor și metodelor pentru realizarea învățămîntului diferențiat etc. Concentrarea atenției către aceste obiective principale nu presupune, bineînțeles, neglijarea celorlalte aspecte ale învățămîntului, ci realizarea tuturor la un nivel ridicat, astfel încît să concure la realizarea sarcinii principale.

Caracteristic acestei școli este faptul că toți cei care o absolvă își continuă studiile în școli medii tehnice sau de cultură generală. Toți cei 198 elevi care au absolvit, de exemplu, clasa a VIII-a în anul școlar trecut sînt acum elevi în școli de nivel superior. Caracteristic este și faptul că din rîndurile absolvenților ei își recrutează majoritatea elevilor școlile speciale de muzică și de limbi străine. Interesantă mi s-a părut și strînsa legătură care există între profesorii acestei școli și cadrele didactice de la Universitatea din Plovdiv. Profesorii școlii generale participă la acțiunile cu caracter științific ale universitarilor, iar aceștia, la rîndul lor, asistă la dezbaterile pedagogice și științifice pe care le organizează profesorii școlii generale, autori ei înșiși ai unor interesante lucrări de cercetare științifică.

*

Trecînd pe drumul care duce spre munții Rila prin Perlic, unul dintre cei mai mari și mai vechi centre miniere din Bulgaria, ne-am oprit la școala din comuna Coceli-novo, o clădire în formă de „U" astfel construită încît ferestrele sale sînt toți timpul îndreptate cu fața spre soare. Școala are 18 săli de clasă, trei laboratoare, două ateliere, o sală de cultură fizică și un spațios bazin de înot.

Toate cadrele didactice din școlile Bulgariei își îndreaptă în prezent eforturile spre îndeplinirea sarcinilor trasate învățămîntului de Partidul Comunist Bulgar. O recentă plenară a partidului a preconizat trecerea la învățămîntul general și obligatoriu de 10 ani, modernizarea programelor școlare, matematizarea disciplinelor predate în școală, introducerea în planul de învățămînt a unor științe intermediare și a unor noi discipline cum ar fi biofizica, biochimia, cibernetica etc. În momentul de față, organele de învățămînt lucrează la elaborarea noilor programe, în care se vor concretiza cerințele generale de modernizare a învățămîntului. Aceste programe vor fi introduse în școli începînd din anul 1975. Tot în vederea perfecționării învățămîntului se experimentează școlarizarea copiilor la vîrsta de 5 ani și predarea cu mai multi profesori la clasele mici. De o deosebită atenție se bucură în ultimul timp utilizarea tehnicii moderne în învățămînt. Începînd din acest an, radiul și televiziunea au intrat în programele lor emisiuni de radio și televiziune, cuprinzînd de lecții pentru uzul profesorilor și al elevilor.

*

Bogat și unele aspecte vizite, frumoasele noastre de călătorie, departe de a epuiza interesul complexitate a învățămîntului bulgar, au lăsat însă să pătrundă alături aspecte semnificative ale preocupărilor actuale ale celor ce muncesc în școlile din țara vecină și prietenă, ale perspectivelor dezvoltării viitoare a activității lor.

O. BUZESCU

Una dintre noile clădiri ale Universității din Sofia

FRANȚA

Căutări metodico-didactice într-un liceu din Strassbourg

O vizită în Franța mi-a prilejuit unele observații asupra metodelor didactice utilizate de profesorii de istorie și geografie ai liceului din Strassbourg-Neudorf în vederea obținerii unei eficiențe sporite a predării.

Lecțiile la care am asistat s-au desfășurat la clasa pe care francezii o numesc a II-a (corespunzătoare clasei a X-a din liceele noastre). Ele au avut loc în cabinetul specializat de istorie și geografie, dotat cu un aparat de proiecție, cu epidiascop, magnetofon, hărți etc.

O primă lecție, avînd drept subiect „Propaganda revoluționară în timpul Marii Revoluții Franceze din 1789—1793", urmărea înarmarea elevilor cu cunoștințe despre metodele de cercetare științifică prin depistarea elementelor revelatoare pentru tema dată, ca și stimularea capacităților lor de descriere, de sistematizare, de analiză și sinteză. Profesoara a împărțit clasa în grupuri de cîte trei-patru elevi, distribuind fiecărui grup anumite materiale: albume cu ilustrații de epocă, gravuri satirice, texte ale unor cîntece, reproduceri după tablouri celebre. După o cercetare de circa douăzeci de minute a acestor materiale, fiecare grup și-a comunicat observațiile, pe care profesoara le-a notat pe tablă. A reieșit astfel că revoluționarii vremii respective foloseau numeroase metode propagandistice: cîntece, lozinci, desene, vignete, gravuri satirice, manifestații de masă, serbări etc. Pe baza întrebărilor profesoarei, elevii au căutat să introducă o ordine în cadrul acestor elemente oarecum disparate. S-a ajuns astfel la stabilirea a două mari rubrici: 1) manifestări de masă; 2) manifestări individuale. În prima rubrică au fost înglobate marile serbări, manifestațiile cultului revoluționar, sădirea „arborelui libertății", „serbarea federației", la care au luat parte circa 400 000 de cetățeni și altele. Din rubrica a doua clasa a apreciat că fac parte cluburile unde se expuneau anumite teme, ziarele, calendarul revoluționar, uniforma, limbajul, farfuriile pictate etc. Ca temă pentru acasă (în vederea căreia s-a lăsat un răgaz de 15 zile), li s-a cerut elevilor ca, în grupe de cîte doi, să caute și să aleagă ei înșiși documente ilustrative cu privire la propaganda revoluționară a epocii.

O altă lecție, ținută la o clasă paralelă, a prezentat un interesant caracter experimental. Această lecție, cu tema „Momentele cele mai importante din viața și domnia lui Napoleon I", urmărea să le creeze elevilor o imagine istorică de ansamblu, să-i deprindă a analiza personalitatea istorică și să le formeze o reprezentare plastică a acesteia. La începutul lecției, un elev a prezentat un referat, însoțit de un adevărat spectacol la care au participat cîțiva dintre colegii lui. Astfel unii din ei au recitat fragmente din discursurile lui Napoleon, alții au mînuit magnetofonul, a cărui bandă reproducea fragmente din simfonia „Eroica" a lui Beethoven, alții au proiectat gravuri la epidiascop. Lecția a fost foarte gustată de elevi, deoarece a avut elemente afective, de natură să-i implice pe aceștia.

Am asistat, în aceeași clasă, și la două lecții de geografie care urmăreau să-i familiarizeze pe elevi cu cercetarea geografică și cu mînuirea instrumentelor acesteia — în speță hărțile topografice. Amîndouă lecțiile au tratat despre ghețari. În prima oră s-a proiectat un film despre ghețari, însoțit de explicații. Durata lui a fost de circa 25 de minute. Au urmat întrebări puse de elevi, la care răspundeau colegii lor și, în ultimă analiză, profesoara. În ora următoare s-a trecut la studiul ghețarilor din Mont-Blanc. Elevii au cercetat harta topografică 1:1 000 bloc diagramă în relief) și au răspuns în scris, pe caietul de lucrări practice, la întrebări privind altitudinea, curba de nivel, caracterele munților alpini, nivelul unde se oprește pădurea, relieful ghețarilor, omul și muntele etc. În ora a treia urmau să se proiecteze la epidiascop fotografii din regiunea ghețarilor iar elevii să recunoască feluritele caracteristici și să le explice.

În general mi s-a părut că aceste modalități de predare au avut darul de a suscita un interes sporit al elevilor pentru însușirea cunoștințelor și de a-i face să participe în mod activ la lecție.

Prof. LETIȚIA PAPU

INSTITUTUL POLITEHNIC-IAȘI

ANUNȚĂ:

scoaterea la concurs a următoarelor posturi didactice:

FACULTATEA DE CHIMIE INDUSTRIALĂ

1. Profesor, poz. 2, Catedra de chimie fizică, disciplinele: „Electrochimie" și „Electrotehnică și electrochimie".
2. Profesor, poz. 4, Catedra de macromolecule naturale și sintetice, disciplinele: „Mașini și utilaj special în industria celulozei, hîrtiei și fibrelor artificiale" și „Fizica și fizico-chimia materialelor fibroase celulozice" (disciplină la alegere).
3. Profesor, poz. 5, Catedra de macromolecule naturale și sintetice, disciplinele: „Tehnologia compușilor macromoleculari" și „Chimia compușilor macromoleculari".
4. Profesor, poz. 6, Catedra de macromolecule naturale și sintetice, disciplinele „Utilaj în industria compușilor macromoleculari" și „Proiectarea întreprinderilor chimice" (facultativ).
5. Conferențiar, poz. 8, Catedra de macromolecule naturale și sintetice, disciplinele: „Chimia compușilor macromoleculari", „Polimeri semiconductori".
6. Conferențiar, poz. 9, Catedra de macromolecule naturale și sintetice, disciplinele: „Chimia polimerilor" și „Mecanochimia polimerilor" (disciplină la alegere).
7. Șef lucrări, poz. 4, Catedra de chimie organică, disciplina „Chimie organică"
8. Șef lucrări, poz, 10, Catedra de macromolecule naturale și sintetice, disciplinele: „Tehnologia organică" și „Teoria proceselor tehnologice".
9. Șef lucrări, poz. 11, Catedra de macromolecule naturale și sintetice, disciplinele: „Chimia compușilor macromoleculari", „Tehnologia organică și teoria proceselor tehnologice".
10. Șef lucrări, poz. 12, Catedra de macromolecule naturale și sintetice, disciplinele: „Tehnologia compușilor macromoleculari", „Tehnologia organă și teoria proceselor tehnologice".

FACULTATEA DE CONSTRUCȚII

11. Profesor, poz. 2, Catedra de matematici I, disciplinele: „Matematici superioare" și „Matematici generale".
12. Lector, poz. 7, Catedra de matematici I, disciplina „Matematici generale".
13. Conferențiar, poz. 4, Catedra de construcții, disciplina „Clădiri și construcții civile".
14. Conferențiar, poz. 4, Catedra de statică și rezistență, disciplinele: „Rezistența materialelor" și „Teoria elasticității și plasticității".
15. Asistent, poz. 13, Catedra de statică și rezistență, disciplina „Statica construcțiilor".
16. Șef lucrări, poz. 7, Catedra de beton armat, disciplinele „Mașini de construcții și tehnologia construcțiilor", „Protecția muncii".
17. Asistent, poz. 9, Catedra de beton armat, disciplina „Beton armat".
18. Asistent, poz. 10, Catedra de beton armat, disciplina „Construcții din beton armat".
19. Lector, poz. 5, Catedra de Matematici I, disciplinele: „Geometrie analitică" și „Matematici superioare".
20. Asistent, poz. 12, Catedra de geotehnică și materiale de construcții, disciplina „Chimie și materiale de construcții".
21. Asistent, poz. 12, Catedra de matematici I, disciplinele: „Matematici superioare" și „Analiză matematică".

FACULTATEA DE ELECTROTEHNICĂ

22. Conferențiar, poz. 2, Catedra de desen și geometrie descriptivă, disciplina „Desen tehnic", „Geometrie descriptivă și desen".
23. Conferențiar, poz. 5, Catedra de mașini electrice, disciplina „Mașini electrice".
24. Conferențiar, poz. 5, Catedra de electroenergetică, disciplina „Centrale și rețele electrice".
25. Asistent, poz. 19, Catedra de electrotehnică și măsuri electrice, disciplina „Măsuri electrice".
26. Asistent, poz. 12, Catedra de electrotehnică și măsuri electrice, disciplina „Măsuri electrice".
27. Asistent, poz. 12, Catedra de mașini electrice, disciplina „Electrotehnică și electronică".
28. Asistent, poz. 3, Catedra de mașini electrice, disciplinele: „Electrotehnică și electronică", „Electrotehnică, instalații și mașini de construcții".
29. Asistent, poz. 14, Catedra de utilizări și automatizări, disciplina „Automatizări și telecomenzi".

FACULTATEA DE INDUSTRIE UȘOARĂ

30. Asistent, poz. 5, Catedra de confecții din piele, disciplinele: „Elemente de antropometrie și proiectare a încălțămintei", „Procese tehnologice în industria produselor din piele și înlocuitori".
31. Asistent, poz. 7, Catedra de confecții din piele, disciplinele: „Materii prime și auxiliare pentru produse din piele și înlocuitori" și „Chimia și tehnologia produșilor macromoleculari".
32. Asistent, poz. 8, Catedra de confecții din piele, disciplina „Bazele tehnologiei produselor din piele și înlocuitori".
33. Asistent, poz. 9, Catedra de tricotaje-confecții, disciplina „Tehnologia confecțiilor".

FACULTATEA DE MECANICĂ

34. Asistent, poz. 9, Catedra de fizică, disciplina „Fizică".
35. Asistent, poz. 11, Catedra de fizică, disciplina „Fizică".
36. Asistent, poz. 12, Catedra de fizică, disciplina „Fizică".
37. Asistent, poz. 5, Catedra de hidraulică și mașini hidraulice, disciplina „Mecanica fluidelor".
38. Asistent, poz. 6, Catedra de hidraulică și mașini hidraulice, disciplina „Hidraulică".
39. Asistent, poz. 7, Catedra de hidraulică și mașini hidraulice, disciplinele: „Hidraulică și mașini hidraulice, „Mecanica fluidelor", „Mașini hidraulice și hidropneumatice", „Modelare hidraulică".
40. Șef de lucrări, poz. 8, Catedra de tehnologia construcției de mașini și mașini agricole, disciplina „Tehnologia exploatării tractoarelor și mașinilor agricole".
41. Asistent, poz. 9, Catedra de tehnologia construcției de mașini, disciplina „Tehnologia construcției de mașini".
42. Asistent, poz. 10, Catedra de tehnologia construcției de mașini și mașini agricole, disciplinele: „Mașini de prelucrat solul", „Mașini și instalații zootehnice", „Încercarea mașini agricole" (facultativ).
43. Asistent, poz. 5, Catedra de rezistența materialelor, disciplina „Rezistența materialelor".

Candidații la concurs vor depune în termen de 15 zile (pentru posturile de asistent) și de 30 de zile (pentru posturile de șefi de lucrări, conferențiari, profesori) de la data publicării acestui anunț în Buletinul Oficial al R.S.R., la secretariatul rectoratului Institutului politehnic din Iași, calea 22 August nr. 22, cererea de înscriere împreună cu actele prevăzute de Legea nr. 6 privind Statutul personalului didactic din Republica Socialistă România, publicată în Buletinul Oficial, Partea I, nr. 33, din 15 martie 1969, și de Instrucțiunile Ministerului Învățămîntului nr. 84539/1969.

Concursul se va desfășura în conformitate cu prevederile legii sus-menționate.

CONSERVATORUL „G. DIMA" — CLUJ

ANUNȚĂ:

scoaterea la concurs a următoarelor posturi:

FACULTATEA DE INSTRUMENTE ȘI CANTO

1 asistent la catedra II — Instrumente de suflat și percuție, disciplina Clarinet, poz. 9.

1 asistent la catedra III — Instrumente coarde, disciplina Vioară, poz. 8.

1 asistent la catedra V — Muzică de cameră, disciplina Muzică de cameră, poz. 8.

Candidații la concurs vor depune la rectoratul Conservatorului de Muzică „G. Dima" din Cluj, str. 23 August nr. 25, în termen de 15 zile de la publicarea acestui anunț, cererea de înscriere, la care vor anexa, în dublu exemplar, actele prevăzute de Legea nr. 6 privind Statutul personalului didactic din Republica Socialistă România, publicată în Buletinul Oficial, partea I, nr. 33 din 15 martie 1969, și de instrucțiunile Ministerului Învățămîntului nr. 84539/1969.

Concursul se va ține la sediul Conservatorului din Cluj, str. 23 August nr. 25, în termen de 30 zile de la publicarea acestui anunț.

Termenul de înscriere la concurs se socotește de la data publicării concursului în Buletinul Oficial.

UNIVERSITATEA „AL. I. CUZA"-IAȘI

ANUNȚĂ:

scoaterea la concurs a următoarelor posturi:

FACULTATEA DE MATEMATICĂ-MECANICĂ

— Profesor la Catedra de analiză matematică, disciplinele Teoria funcțiilor de variabilă reală și topologie, Capitole speciale de teoria măsurii, poziția II/3.

— Profesor la Catedra analiză matematică, disciplinele Analiză și Analiză funcțională, poziția II/4.

— Lector la Catedra ecuații diferențiale și analiză numerică, disciplina Ecuații diferențiale si ecuații integrale, poziția IV/9.

FACULTATEA DE FIZICĂ

— Lector la Catedra de optică și spectroscopie, disciplinele Spectroscopie instrumentală și atomică, Optică și spectroscopie, poziția VII A/7.

— Conferențiar la Catedra Fizică moleculară și căldură, disciplinele Mecanică și acustică, Fizică generală (partea I), poziția VIIB/3.

FACULTATEA DE CHIMIE

— Conferențiar la Catedra de chimie organică, disciplinele Cataliză organică, Teorii moderne în chimia organică, poziția XA/6.

— Conferențiar la Catedra de chimie organică disciplinele Sinteze speciale organice, Chimie organică, poziția XA/4.

— Conferențiar la Catedra de chimie fizică, disciplinele Chimie fizică (termodinamică) Chimie fizică, poziția XIA/6.

— Conferențiar la Catedra de chimie anorganică, disciplinele Chimie anorganică, Izotopi, poziția IXA/2.

FACULTATEA DE BIOLOGIE-GEOGRAFIE

— Asistent la Catedra de geologie-paleontologie, disciplinele Geologie generală, Tehnica fotografiatului, Geologie cu elemente de pedologie, Geologie și paleontologie, poziția XVIA/9.

FACULTATEA DE FILOLOGIE

— Profesor la catedra de literatură universală, disciplina Literatură universală și comparată, poziția XXIIA/1.

— Conferențiar la Catedra de limba și literatura franceză, disciplina Limba franceză contemporană, poziția XXIII/2.

— Lector la Catedra de limba și literatura franceză, disciplinele Limba franceză contemporană, Curs special de limba franceză, de 1 an, Curs special de limba franceză, poziția XXIII/11.

— Lector la Catedra de limba și literatura engleză, disciplinele Limba engleză contemporană, Gramatica comparată, Curs practic, Curs facultativ, poziția XXIVA/12.

— Asistent la Catedra de limba și literatura engleză disciplinele Limba engleză contemporană, Curs practic, poziția XXIVA/22.

— Asistent la Catedra de limba și literatura engleză disciplinele Curs practic, poziția XXIVA/24.

— Lector la Catedra de limba și literatura germană, disciplinele Limba germană contemporană, Istoria limbii germane, Literatură germană, Curs special, poziția XXIVA 2/6.

— Asistent la Catedra de limbă și literatură germană, disciplina Limbă germană (curs practic) poziția XXIVA 2/8.

— Asistent la Catedra de limbă și literatură germană, disciplina Limbă germană (curs practic), poziția XXIVA 2/14.

— Asistent la Catedra de limbă și literatură germană, disciplinele Limba germană contemporană, Literatură germană, Limba germană curs practic, poziția XXIVA 2/15.

— Lector la Catedra de Romanistică și limbi clasice, disciplina Limba italiană, poziția XXV/7.

— Asistent la Catedra de Romanistică și limbi clasice, disciplina Limba italiană, poziția XXV/16.

— Lector la Catedra de limbă și literatură franceză, disciplinele Literatura franceză (Renaștere), Literatură franceză, Limba franceză curs practic, poziția XXIII/4.

FACULTATEA DE ISTORIE-FILOZOFIE

— Lector la Catedra de istoria României, disciplinele Curs special de istorie modernă, Seminar special de istorie modernă, Istoria modernă a României, Paleografie româno-chirilică, poziția XXVIII/6.

— Lector la Catedra de istoria României, disciplinele Istoria P.C.R., Istoria contemporană a României, poziția XXVIII/10.

— Lector la Catedra de istorie universală, disciplinele Istorie modernă universală, Istoriografia istoriei României, Filozofia istoriei, poziția XXIX/9.

— Lector la Catedra de psihologie, disciplinele Psihologia copilului și psihologia pedagogică, Psihologia pedagogică, Psihologia copilului, poziția XXXB/6.

FACULTATEA DE STUDII ECONOMICE

— Asistent la Catedra de economie politică, disciplinele Istoria doctrinelor economice, Economie politică, poziția XXVI/16.

— Conferențiar la Catedra de economie politică, disciplina Economia politică, poziția XXVI/5.

— Asistent la Catedra de finanțe, disciplinele, Finanțe, Buget de stat și control financiar, poziția XXXIIB/11.

— Asistent la Catedra economia agriculturii, disciplinele Statistica teoretică și economică, Statistica agriculturii, poziția XXXIIC/14.

— Lector la Catedra contabilitate și analiză economică, disciplinele Calculația prețului de cost, Evidența contabilă și analiza economică, Economia agriculturii, planificarea și evidență contabilă, poziția XXXIIA/10.

INSTITUTUL PEDAGOGIC

FACULTATEA DE EDUCAȚIE FIZICĂ

— Asistent la Catedra de educație fizică I, disciplinele handbal-oină, schi, turism-excursii, poziția X/10.

— Asistent la catedra de educație fizică II, disciplinele gimnastică, atletism, poziția XI/6.

Candidații la concurs vor depune la secretariatul rectoratului Universității „Al. I. Cuza" din Iași, Calea 23 August nr. 11, cererea de înscriere împreună cu actele prevăzute de Legea nr. 6 privind Statutul personalului didactic din Republica Socialistă România publicată în Buletinul Oficial al Republicii Socialiste România, Partea I, nr. 33 din 15 martie 1969.

Termenul de depunere a actelor este de 30 de zile de la data publicării acestui anunț, pentru posturile de profesori, conferențiari și lectori și de 15 zile pentru posturile de asistenți.

Concursul va avea loc la Universitatea „Al. I. Cuza" din Iași în termen de 4 luni de la expirarea termenului de înscriere la concurs pentru funcțiile de profesori, conferențiari și lectori, și de 2 luni pentru funcția de asistent.

Cei care funcționează într-o instituție de învățămînt superior sînt obligați să comunice în scris, rectorului sau directorului acesteia, înscrierea la concurs.

Informații suplimentare privind condițiile de înscriere la concurs se pot obține la secretariatul rectoratului Universității din Iași, telefon 1.27.18.

Termenul de înscriere la concurs se socotește de la data publicării concursului în Buletinul Oficial.

LICEUL DE CULTURĂ GENERALĂ DIN DRĂGĂȘANI JUDEȚUL VÎLCEA

roagă pe toți foștii elevi și profesori să trimită fotografii și documente legate de activitatea liceului dintre anii 1919 și 1969 în vederea organizării sărbătoririi semicentenarului la 14 decembrie 1969 la Drăgășani la care sînt invitați să participe

REDACȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA: București, Piața Scînteii nr. 1. Telefon 17.60.20. Abonamentele se fac la oficiile poștale, factorii poștali și la difuzorii de presă. Tiparul: Combinatul Poligrafic Casa Scînteii 40.132